

Bir şeyi reddetmek ayrıdır,
kalben kabul etmemek ayrıdır
ve amel etmemek bütün
bütün ayrıdır. Ehl-i hükûmet
ele bakar, kalbe bakmaz.

Bediüzzaman Said Nursî

31 Mart Hadisesinde Divan-ı Harb-i Örfide dedim ki:

Ben talebeyim. Onun için her şeyi mizan-ı şeriatla muvazene ediyorum. Ben milliyetimizi, yalnız İslâmiyet biliyorum. Onun için her şeyi de İslâmiyet nokta-i nazarından muhakeme ediyorum.

...

Bidayetlerde herkesten sual olduğu gibi, Divan-ı Harpte bana da sual ettiler: "Sen de şeriati istemişsin."

Dedim: Şeriâtın bir hakikatine bin ruhum olsa feda etmeye hazırım. Zira, şeriât, sebep-i saadet ve adalet-i mahz ve fazilettir. Fakat ihtilâlcilerin isteği gibi değil.

Hem de dediler: "İttihad-ı Muhammediyeye (a.s.m.) dahil misin?"

Dedim: Maaliftihar! En küçük efradındanım. Fakat, benim târif ettiğim vecihle... Ve o ittihaddan olmayan, dinsizlerden başka kimdir, bana gösterin.

Mukaddeme olarak söylüyorum: Mert olan cinayete tenezzül etmez. Şayet isnad olursa cezadan korkmaz. Hem de haksız yere idam olunsam, iki şehid sevabını kazanırım. Şayet hapiste kalsam, böyle hürriyeti lâfızdan ibaret bulunan gaddar bir hükûmetin en rahat mevkiî hapisane olsa gerektir. Mazlumiyetle ölmek, zâlimiyetle yaşamaktan daha hayırlıdır. Bunu da derim ki:

Siyaseti dinsizliğe âlet yapan bazı adamlar, kabahatini setr için başkasını irtica le ve dinini siyasete âlet yapmakla itham ederler. Şimdiki hafiyeler eskisinden beterdirler. Bunların sadakatine nasıl itimad olunur? Adalet onların sözlerine nasıl bina olunur?

Hem de cerbeze ile, insan adalet yaparken zulme düşüyor. Zirâ insan kusursuz olmaz. Fakat uzun zamanda ve efrad-ı kesîre içinde ve tahallül-ü mehasinle tâdil olunan müteferrik kusurları cerbeze ile cem edip bir zaman-ı vahidde bir şahs-ı vahidden sudurunu tevehhüm ederek şedid cezaya müstehak görür. Halbuki bu tarz, bir zulm-ü şediddir.

Divan-ı Harb-i Örfî, s. 18-21

* * *

Herkesin bir fikri var. Ben de hürüm; selâmet-i vatan için bir fikrim var. İşte: Sulh-u umumî, aff-ı umumî ve ref-i imtiyaz lâzım; tâ ki biri, bir imtiyaz ile başkasına haşerat nazarıyla bakmakla nifak çıkmasın.

Fahrolmasın, derim: Biz ki hakikî Müslümanız; aldanırız, fakat aldatmayız. Bir hayat için yalana tenezzül etmeyiz. Zira biliyoruz ki,

إِنَّمَا الْحِيلَةُ فِي تَرْكِ الْحَيْلِ⁽¹⁾.

Fakat, meşru hakikî Meşrutiyetin müsemmasına ahdüpeyman ettiğimden, istibdat ne şekilde olursa olsun, Meşrutiyet libası giysin ve ismini tak-sın, rast gelsem sille vuracağım.

Fikrimce, Meşrutiyetin düşmanı, Meşrutiyeti gaddar, çirkin ve hilâf-ı Şeriat göstermekle meşveretin de düşmanlarını çok edenlerdir. “Tebeddül-ü esma ile hakaik tebeddül etmez.”

En büyük hata, insan kendini hatasız zannetmek olduğundan, hatamı itiraf ederim ki: Nâsın nasihatini kabul etmeden, nâsa nasihati kabul ettirmek istedim. Nefsîmi irşad etmeden başkasının irşadına çalıştığım, emr-i bilmarufu tesirsiz etmekle tenzil ettim.

Hem de tecrübe ile sabittir ki, ceza bir kusurun neticesidir. Fakat, bazen o kusur işlenmemiş başka kusurun suretinde kendini gösterir. O adam ma-sum iken, cezaya müstehak olur. Allah musibet verir, hapse atar, adalet eder; fakat, hâkim ona ceza verir, zulmeder.

Divan-ı Harb-i Örfî, s. 40

* * *

Otuz Bir Mart Hâdisesi denilen o sâika ve müthiş fırtına, esbab-ı adîde tahtında öyle bir istidad-ı tabiîyi müheyya etmişti ki, neticesi herc ü merc olduğu hâlde, min indillah, ehl-i kıyamın lisanına daima mu’cizesini gösteren ism-i Şeriat geldi. O fırtınayı gayet hafif geçirdiğinden nisanın nısfından sonraki gazeteleri indillah mahkûm ediyor. Zira, o hâdiseye sebebiyet veren yedi mesele ve onunla beraber yedi hâl nazar-ı mütalâaya alınsa, hakikat tezahür eder. Onlar da bunlardır:

1. En büyük hile, hileleri terk etmektir.

1. Yüzde doksanı İttihad ve Terakkinin aleyhinde, hem onların tahakkümü ve istibdadı aleyhinde bir hareket idi.

2. Fırkaların meydan-ı münakaşatı olan vükelâyı tebdil idi.

3. Sultan-ı mazlumunu sukut-u musammemden kurtarmaktı.

4. Hissiyat-ı askeriye ve adab-ı dindârânelerinin muhalif telkinatın önüne set olmaktadır.

5. Pek çok büyütülen Hasan Fehmi Bey'in kâtilini meydana çıkarmaktı.

6. Kadro haricine çıkanları ve alay zabitlerini mağdur etmemekti.

7. Hürriyeti, sefahete şumulünü men ve adab-ı Şeriatla tahdit ve avamın siyaset-i şer'i bildikleri yalnız kısas ve kat-ı yed haddini icra idi.

Fakat, zemin bataklık ve dam ve plân serilmişti. Mukaddes olan itaat-i askeriye feda edildi. Üssü'l-esas esbab, fırkaların taraftarâne ve garazkârâne münakaşatı ve gazetelerin belâgat yerine mübalâgat ve yalan ve ifratperverâne keşmekeşleri idi.

Bu metalib-i seb'ada, nasıl ki yedi renk çevrilsen yalnız beyaz görünür, bunda da yalnız ziya-i Şeriat-ı beyza tecelli etti. Zira fesadın önüne set çekti.

Divan-ı Harb-i Örfî, s. 44

Ey Paşalar, Zabıtlar!

Cinayetlerime ceza ve şimdi suallerime de cevap isterim.^(HAŞİYE-7) İslâmiyet ise, insaniyet-i kübra; ve Şeriat ise, medeniyet-i fuzlâ (en faziletli) olduğundan, âlem-i İslâmiyet, medine-i fazıla-i Eflâtuniye olmaya sezadır.

Birinci Sual: Gazetelerin aldatmalarıyla meşru bilerek buradaki görenek ve âdete binaen cereyan-ı umumîye kapılan safdillerin cezası nedir?

İkinci Sual: Bir insan yılan suretine girse, yahut bir velî haydut kıyafetine girse, veyahut Meşrutiyet istibdat şekline girse, ona taarruz edenlerin cezası nedir? Belki, hakikaten onlar yilandırılar, haydutturular ve istibdattırılar.

Üçüncü Sual: Acaba, müstebit yalnız bir şahıs mı olur? Müteaddit şahıslar müstebit olmaz mı? Bence, kuvvet kanunda olmalı. Yoksa istibdat münkasım olmuş olur ve komitecilikle tam şiddetlenir.

Dördüncü Sual: Bir masumu idam etmek mi, yoksa on caniyi affetmek mi daha zarardır?

Beşinci Sual: Maddî tazyikler, ehl-i meslek ve fikre galebe etmediği gibi, daha ziyade nifak ve tefrika vermez mi?

Altıncı Sual: Bir maden-i hayat-ı içtimaiyemiz olan ittihad-ı millet, ref-i imtiyazdan başka ne ile olur?

Yedinci Sual: Müsavatı ihlâl ve yalnız bazılara tahsis ve haklarında kanunu tamamıyla tatbik etmek, zahiren adalet iken, bir cihette acaba müsavatsızlıkla zulüm ve garaz olmaz mı? Hem de tebrie ve tahliye ile masumiyetleri tebeyyün eden ekser mahpusünün, belki yüzde sekseni masum iken,

HÂŞİYE-7: Bu sualler kırk-elli masum mahpusun tahliyelerine sebep oldu.

acaba ekseriyet nokta-i nazarında bu hâl hükümferma olsa, garaz ve fikr-i intikam olmaz mı? Divan-ı Harbe diyeceğim yok, ihbar edenler düşünsünler.

Sekizinci Sual: Bir fırka kendisine bir imtiyaz taksa, herkesin en hassas nokta-i asabiyesine daima dokundura dokundura zorla herkesi Meşrutiyete muhalif gibi gösterse ve herkes de onların kendilerine taktığı ism-i Meşrutiyet altında olan muannid istibdada ilişmişse, acaba kabahat kimdedir?

Dokuzuncu Sual: Acaba bahçıvan bir bahçenin kapısını açsa, herkese ibahet etse, sonra da zayıf vuku bulsa kabahat kimdedir?

Onuncu Sual: Fikir ve söz hürriyeti verilse, sonra da muaheze olursa, acaba biçare milleti ateşe atmak için bir plân olmaz mı? Böyle olmasaydı, başka bahaneyle mevki-i tatbiki konulacağı hayale gelmez miydi?

On Birinci Sual: Herkes Meşrutiyete yemin ediyor. Hâlbuki, ya müsemma-i Meşrutiyete kendi muhalif veya muhalefet edenlere karşı sükül etse, acaba kefareti yemin vermek lâzım gelmez mi? Ve millet yalancı olmaz mı? Ve masum olan efkâr-ı umumiye yalancı, bunak ve gayr-i mümeyiz addolunmaz mı?

Elhâsıl: Şedid bir istibdat ve tahakküm, cehalet cihetiyle şimdi hükümfermadır. Güya istibdat ve hafiyelik tenasuh etmiş. Ve maksat da Sultan Abdülhamid'den istirdad-ı hürriyet deşilmiş. Belki, hafif ve az istibdadi, şiddetli ve kesretli yapmış!

Yarım Sual: Nazik ve zayıf bir vücut ki, sivrisineklerin ve arıların ısırmasına tahammül edemediği için, gayet telâş ve zahmetle onları def'e çalışırken, biri çıksa dese ki: "Maksadı sivrisinekleri, arıları def etmek değil, belki büyük aslanı ikaz edip kendine musallat etmek ister." Acaba böyle demekle hangi ahmağı kandıracaktır?

Sualin diğer yarısı çıkmaya izin yoktur.

Ey Paşalar, Zabitler!

Bütün kuvvetimle derim ki:

Gazetelerde neşrettiğim umum makalâtımdaki umum hakaikte nihayet derecede musırrım. Şayet zaman-ı mazi canibinden, Asr-ı Saadet mahkemesinden adaletname-i Şeriatla davet olunsam, neşrettiğim hakaiki aynen ibraz edeceğim. Olsa olsa o zamanın ilcaatının modasına göre bir libas giydireceğim.

Şayet müstakbel tarafından üç yüz sene sonraki tenkidat-ı ukalâ mahkemesinden tarih celbnamesiyle celbolunsam, yine bu hakikatleri, tevessü ve inbisat ile çatlayan bazı yerlerini yamalamakla beraber, taze olarak orada da göstereceğim. **(HÂŞİYE-8)**

Divan-ı Harb-i Örfi, s. 48-50

Bu gelen kısım çok ehemmiyetlidir.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ⁽²⁾

Son Sözün Mühim Bir Parçası

Efendiler, Reis Bey! Dikkat ediniz. Risale-i Nur'u ve şakirdlerini mahkûm etmek, doğrudan doğruya küfr-ü mutlak hesabına, hakikat-i Kur'âniye ve hakaik-ı imaniyeyi mahkûm etmek hükmüne geçmekle, bin üç yüz seneden beri her senede üç yüz milyon onda yürümüş ve üç yüz milyar Müslümanların hakikate ve saadet-i dâreyne giden cadde-i kübralarını kapatmaya çalışmaktır ve onların nefretlerini ve itirazlarını kendinize celb etmektir. Çünkü o caddede gelip gidenler, gelmiş geçmişlere dualar ve hasenatlarıyla yardım ediyorlar. Hem bu mübarek vatanın başına bir kıyamet kopmaya vesile olmaktır. Acaba, mahkeme-i kübrada, bu üç yüz milyar davacıların karşısında sizden sorulsa ki, "Doktor Duzi'nin, baştan nihayete kadar serâpâ İslâmiyet'iniz ve vatanınız ve dininiz aleyhinde ve Frenkçe Tarih-i İslâm namındaki eseri ki, zındıkların kütüphanelerindeki eserlerine, kitaplarına ve serbest okumalarına ve o kitapların şakirdleri, kanununuzca cemiyet şeklini almalarıyla beraber, dinsizlik veya komünistlik veya anarşistlik veya pek eski ifsad komitecilik veya menfi Turancılık gibi siyasetinize muhalif cemiyetlerine ilişmiyordunuz. Neden hiçbir siyasetle alâkaları olmayan ve yalnız iman ve Kur'ân cadde-i kübrasında giden ve kendilerini ve vatandaşlarını idam-ı ebediden ve haps-i münferidden kurtarmak için Kur'ân'ın hakikî tefsiri olan Risale-i Nur gibi gayet hak ve hakikat bir eseri okuyanlara ve hiçbir siyasî cemiyetle münasebeti olmayan o hâlis dindarların birbiriyle uhrevî dostluk ve uhuvvetlerine cemiyet namı verip ilişmişsiniz; onları pek acib bir kanunla mahkûm ettiniz ve etmek istediniz?" dedikleri zaman ne cevap vereceksiniz? Biz de sizlerden soruyoruz. Ve sizi iğfal eden ve adliyeyi şaşırtan ve hükûmeti bizimle vatana ve millete zararlı bir surette meşgul eyleyen muarızlarımız olan zındıklar ve münafıklar, istibdad-ı mutlaka "cumhuriyet" namı vermekle, irtidad-ı mutlakı rejim altına almakla, sefahet-i mutlaka "medeniyet" ismi vermekle, cebr-i keyfi-i küfriye "kanun" ismini takmakla, hem sizi iğfal, hem hükûmeti işgal, hem bizi perişan ederek, hâkimiyet-i İslâmiyeye ve millete ve vatana ecnebi hesabına darbeler vuruyorlar.

Ey Efendiler!

Dört senede dört defa dehşetli zelzeleler, tam tamına dört defa Risale-i Nur şakirdlerine şiddetli bir surette taarruz ve zulüm zamanlarına tevafuku ve her bir zelzele dahi tam taarruz zamanında gelmesi ve hücumun durmasıyla zelzelenin durması işaretiyle, şimdiki mahkûmiyetimiz ile gelen semavî ve arzî belâlardan siz mes'ulsünüz.

Denizli hapishanesinde tecrid-i mutlak ve haps-i münferidde mevkuf

Said Nursî

Şualar, s. 256

2. Her türlü kusur ve noksandan uzak olan Allah'ın adıyla.

Mühim bir suale hakikatli bir cevaptır

Büyük memurlardan bir kaç zat benden sordular ki: "Mustafa Kemal sana üç yüz lira maaş verip, Kürdistana ve vilâyât-ı şarkiyeye, Şeyh Sinûsî yerine vâiz-i umumî yapmak teklifini neden kabul etmedin? Eğer kabul etseydin, ihtilâl yüzünden kesilen yüz bin adamın hayatlarını kurtarmaya sebep olurdu" dediler.

Ben de onlara cevaben dedim ki: Yirmişer, otuzar senelik hayat-ı dünyeviyeyi o adamlar için kurtarmadığıma bedel, yüz binler vatandaşa, herbirisine milyonlar sene uhrevî hayatı kazandırmaya vesile olan Risale-i Nur, o zâyiatın yerine binler derece iş görmüş. Eğer o teklifi ben kabul etseydim, hiçbir şeye âlet olamayan ve tâbi olmayan ve sırr-ı ihlâsı taşıyan Risale-i Nur meydana gelmezdi. Hattâ ben, hapiste muhterem kardeşlerime demiştim: Eğer Ankara'ya gönderilen Risale-i Nur'un şiddetli tokatları için beni idama mahkûm eden zâtlar, Risale-i Nur ile imanlarını kurtarıp idam-ı ebedîden necat bulsalar, siz şahit olunuz, ben onları da ruh u canımla helâl ederim.

Şualar, s. 258

* * *

Eğer deseniz: "Seni serbest bıraksak ve tarassut ve nezaret etmesek derslerinle ve gizli esrarınla hayat-ı içtimaiyemizi bulandırabilirsin."

Ben de derim: Benim derslerim, bilâistisna bütünü hükûmetin ve adliyenin eline geçmiş; bir gün cezayı mücip bir madde bulunmamış. Kırk elli bin nüsha risale, o derslerden milletin ellerinde dikkat ve merakla gezdiği halde, menfaatten başka hiçbir zararı hiçbir kimseye olmadığı, hem eski mahkemenin, hem yeni mahkemenin mucib-i mes'uliyet bir madde bulmamaları cihetiyle, yenisi ittifakla beraetimize ve eskisi, dünyaca bir büyüğün hatırı için yüz otuz risaleden beş on kelime bahane edip, yalnız kanaat-ı vicdaniye ile yüz yirmi mevkuf kardeşlerimden yalnız on beş adama altışar ay ceza verebilmesi katî bir hüccettir ki, bana ve Risale-i Nur'a ilişmeniz mânâsız bir tevehhümle çirkin bir zulümdür. Hem daha yeni dersim yok ve bir sırrım gizli kalmadı ki nezaretle tâdilâne çalışsanız...

Ben şimdi hürriyetime çok muhtacım. Yirmi seneden beri lüzumsuz ve haksız ve faydasız tarassutlar artık yeter! Benim sabrım tükendi. İhtiyarlık vaziyetinden, şimdiye kadar yapmadığım bedduayı yapmak ihtimali var. "Mazlumun âhı tâ Arşa kadar gider" diye bir kuvvetli hakikattir.

Sonra o zâlim, dünyaca büyük makamlarda bulunan bedbahtlar dediler: "Sen, yirmi senedir bir tek defa takkemizi başına koymadın. Eski ve yeni mahkemelerin huzurunda başını açmadın, eski kıyafetinle bulundun. Halbuki on yedi milyon bu kıyafete girdi."

Ben de dedim: On yedi milyon değil, belki yedi milyon da değil, belki rızasıyla ve kalben kabulüyle ancak yedi bin Avrupa-perest sarhoşların kıyafetlerine ruhsat-ı şer'îye ve cebr-i kanunî cihetiyle girmektense, azîmet-i şer'îye ve takvâ cihetiyle, yedi milyar zatların kıyafetlerine girmeyi tercih

ederim. Benim gibi yirmi beş seneden beri hayat-ı içtimaiyeyi terkeden adama "inat ediyor, bize muhaliftir" denilmez. Haydi, inat dahi olsa, madem Mustafa Kemal o inadı kıramadı ve iki mahkeme kırmadı ve üç vilâyetin hükümetleri onu bozmadı; siz neci oluyorsunuz ki, beyhude hem milletin, hem hükümetin zararına, o inadın kırılmasına çabalyorsunuz? Haydi siyasi muhalif de olsa, madem tasdikinizle yirmi senedir dünya ile alâkasını kesen ve mânen yirmi seneden beri ölmüş bir adam, yeniden dirilip, faydasız kendine çok zararlı olarak hayat-ı siyasiyeye girerek sizin ile uğraşmaz. Bu halde onun muhalefetinden tevehhüm etmek, divaneliktir. Divanelerle ciddi konuşmak dahi bir divanelik olmasından, sizin gibilerle konuşmayı terk ediyorum. Ne yaparsanız minnet çekmem dediğim, onları hem kızdırdı, hem susturdu.

Şualar, s. 259

* * *

Ediüzzaman Said Nursî'nin Eskişehir Mahkemesi Müdafaatından Bir Kısmı 1935

Eskişehir Mahkemesinde, Said Nursî'nin siyasi şeylerle meşgul olmadığı tahakkuk etmiş, sadece bir ayet-i kerîmeyi tefsir eden bir risalesinden dolayı ceza verilmiştir ki; ayet-i kerîme tefsirinden dolayı bir müfessiri cezalandırmak, dünyanın hiçbir mahkemesinde görülmemiştir. Elbette ve elbette büyük bir adli hatadır. O müdafaadan bir parça:

Ey heyet-i hakime!

Beni dört-beş madde ile ittiham edip tevkif ettiler.

• Birinci Madde: İrtica fikriyle dini alet edip, emniyet-i umûmiyeyi ihlal edebilecek bir teşebbüs niyeti olduğu ihbar edilmiş.

Elcevap: Evvela, imkanat başkadır, vukuat başkadır. Herbir fert, çok adamları öldürebilmesi mümkündür. Bu imkan-ı katil cihetiyle mahkemeye verilir mi? Herbir kibrit, bir haneyi yakması mümkündür. Bu yangın imkanıyla kibritler imha edilir mi?

Saniyen: Yüz bin defa haşa! İştigal ettiğimiz ulûm-u îmaniye, rıza-i İlahiyeden başka hiçbirşeye alet olamaz. Evet, güneş kamere peyk ve tabî olmadığı gibi; saadet-i ebediyenin nûranî ve kudsî anahtarı ve hayat-ı uhreviyenin bir güneşi olan îman dahi, hayat-ı içtimaiyenin aleti olamaz. Evet, bu kainatın en muazzam meselesi ve şu hilkat-i alemin en büyük muamması olan sırr-ı îmandan daha ehemmiyetli bir mesele-i kainat yoktur ki, bu mesele-i sırr-ı îman ona alet olsun.

Ey heyet-i hakime! Eğer bu işkenceli tevkifim, yalnız hayat-ı dünyeviye ve şahsıma ait olsa idi, emîn olunuz ki, on seneden beri sükût ettiğim gibi yine sükût edecektim. Fakat, tevkifim çokların hayat-ı ebediyelerine ve muazzam tilsim-ı kainatın keşfini tefsir eden Risale-i Nur'a ait olduğundan, yüz başım olsa ve her gün biri kesilse, bu sırr-ı azîmden vazgeçmeyeceğim. Ve sizin elinizden kurtulsam, elbette ecel pençesinden kurtulamayacağım. Ben ihtiyarım, kabir kapısındaayım. İşte o müthiş tilsim-ı kainat keşşafi

olan Kur'an-ı Hakîmin o muazzam keşfini göze gösterir bir sûrette tefsir eden Risale-i Nur'un o tılsıma ait yüzer meselelerinden, bu herkesin başına gelecek olan ecele ve kabre ait yalnız bu sırr-ı îmana bakınız ki:

Acaba, bu dünyanın bütün muazzam mesail-i siyasiyesi, ölümüne, ecele inanan bir adama daha büyük olabilir mi ki, bunu ona alet etsin? Çünkü, vakit muayyen olmadığından, her vakit baş kesebilen ecel, ya îdam-ı ebedîdir veyahut daha güzel bir aleme gitmeye bir terhis tezkeresidir. Hiçbir vakit kapanmayan kabir; ya hiçlik ve zulûmat-ı ebediye kuyusunun kapısıdır veyahut daha daimî ve daha nûrani bakî bir dünyanın kapısıdır.

İşte, Risale-i Nur, keşfiyat-ı kudsiye-i Kur'aniyenin feyziyle, iki kere iki dört eder derecesinde katiyetle gösterir ki, eceli, îdam-ı ebedîden terhis vesikasına ve kabri, dipsiz, hiçlik kuyusundan müzeyyen bir bahçe kapısına çevirmeleri, şüphesiz, katî bir çaresi var. İşte bu şareyi bulmak için bütün dünya saltanatı benim olsa bilatereddüt feda ederim. Evet, hakîki aklı başında olan feda eder.

İşte, efendiler, bu mesele gibi yüzer mesail-i îmaniyeyi keşf ve izah eden Risale-i Nur'a, evrak-ı muzırğa gibi-haşa yüz bin defa haşa!-siyaset cereyanlarına alet edilmiş garazkar kitaplar nazarıyla bakmak, hangi insaf müsaade eder, hangi akıl kabul eder, hangi kanun iktiza eder? Acaba istikbal nesl-i atîsi ve hakîki istikbal olan ahiretin ehli ve Hakim-i Zülcelali, bu suali, müsebbiblerinden sormayacaklar mı? Hem, bu mübarek vatanda bu fitraten dindar millete hükmedenler, elbette dindarlığa taraftar olması ve teşvik etmesi, vazife-i hakimiyet cihetiyle lazımdır. Hem madem, laik cumhuriyet, prensibiyle bîtarafane kalır ve o prensibiyle dinsizlere ilişmez; elbette dindarlara dahi bahaneler ile ilişmemek gerektir.

Salisen: Bundan on iki sene evvel Ankara reisleri, İngilizlere karşı Hutuvat-ı Sitte namındaki mücahedatımı takdir edip, beni oraya istediler. Gittim. Gidişatları, benim ihtiyarlık hissiyatıma uygun gelmedi.

"Bizimle çalış" dediler.

Dedim:

"Yeni Said öteki dünyaya çalışmak istiyor, sizinle çalışamaz; fakat size de ilişmez."

Evet, ilişmedim ve ilişenlere de iştirak etmedim. Çünkü, an'anat-ı milliyeye-i İslamiye lehinde istimal edilebilir bir deha-i askeriyeyi, an'ane aleyhine çevirmeye maatteessüf bir vesile oldu. Evet, ben, Ankara reislerinde, hususan Reiscumhurda bir deha hissettim ve dedim:

"Bu dehayı, kuş kondurmakla an'anat aleyhine çevirmek caiz değildir. Onun için, ne kadar elimden gelmişse dünyalarından çekindim, karışmadım. On üç seneden beri siyasetten çekildim; hatta bu yirmi bayramdır, bir ikisinden başka umumlarında, bu gurbette, kendi odamda yalnız mahpus gibi geçirdim; ta ki siyasete bulaşmam tevehhüm edilmesin.

Tarihçe-i Hayat, Eskişehir Hayatı, s. 193-195

* * *

İkinci Madde:

Menemen Hadisesinin bir yalancı taklidini yapıp, millete dehşet verip, serbestî kanunları kolayca tatbik etmek desîsesiyle hükûmeti iğfal ederek, güya "Hükûmetin serbestî kanunlarını kabul ettirmesine yardım ediyoruz" entrikasıyla, beni Barla'dan Isparta'ya cebren celb ettiler. Baktılar, ben öyle fitnelere alet olamıyorum ve öyle her cihetçe vatana, millete, dîne zararlı olan akîm teşebbüslere hiçbir meylim yoktur anladılar ki; o vakit, planlarını değiştirdiler. Benim beğenmediğim bir şöhret-i kazibemden istifade edip, hiç hatır ve hayalimize gelmeyen entrikalarla başımıza Menemen hadise-i vakiasının bir mevhum taklidini geçirdiler. Hem millete, hem hükûmete, hem masum, mevkuf birçok efrad-ı millete büyük zarar verdiler. Şimdi yalanları meydana çıktıkça, kurdun keçiyeye bahane bulması nevinden bahaneleri bulup, memurîn-i adliyyeyi şaşırtmak istiyorlar. Adliye memurlarının bu meselede çok dikkate ve ihtiyata muhtaç olduklarını müdafaa-i millîye hukûkum noktasında hatırlıyorum. Asıl ittiham edilecek onlardır ki; hükûmetin bazı erkanına dalkavukluk edip ve sahtekarlıkla, bir yalancı cemiyet maskesi altında bazı safdil masumları, biçareleri tehyîc ederek küçük bir hadise çıkarır, sonra şeytan gibi habbeyi kubbe gösterip, hükûmeti şaşırtır, çok masumları ezdirir, memlekete büyük zarar verir, kabahati başkalara yükler. İşte bu meselemiz aynen böyledir.

Tarihçe-i Hayat, Eskişehir Hayatı, s. 201

Madem hürriyetin en genişekli cumhuriyettir ve madem hükûmet ise cumhuriyetin en serbest sûretini kabul etmiştir; elbette hakîki ve katî ve reddedilmez kanaat-i ilmiyyeyi ve efkar-ı saibeyi, asayişe dokunmamak şartıyla, cumhuriyetin hürriyeti, o hürriyet-i ilmiyyeyi istibdat altına alamaz ve onu bir suç tanımaz. Evet, dünyada hiçbir hükûmet var mıdır ki, bütün bir tek kanaat-i siyasiyede bulunsun. Haydi-farz-ı muhal olarak-ben, perde altında kendi kendime kanaat-i siyasiyemi yazmışım ve bir kısım has dostlarıma göstermişim; bunda suç var diyen kanunları işitmemişim. Halbuki, Risale-i Nur, îman nûrundan bahseder, siyaset zulmetine sukût etmemiş ve tenezzül etmez.

Eğer, faraza, laik cumhuriyetin mahiyetini bilmeyen bir dinsiz dese: "Senin risalelerin, kuvvetli bir dînî cereyan veriyor, ladînî cumhuriyetin prensiplerine muaraza ediyor."

Elcevap: Hükûmetin laik cumhuriyeti dînî dünyadan ayırmak demek olduğunu biliyoruz. Yoksa, hiçbir hatıra gelmeyen dînî reddetmek ve bütün bütün dinsiz olmak demek olduğunu, gayet ahmak bir dinsiz kabul eder.

Evet, dünyada hiçbir millet dinsiz olarak yaşamadığı gibi; Türk milleti misillü bütün asırlarda mümtaz olarak, bütün aktar-ı cihanda, nerede Türk varsa Müslümandır. Sair anasır-ı İslamiyenin küçük de olsa yine bir kısmı İslamiyet haricindedir. Böyle pek ciddi ve hakîki dindar ve bin sene kadar Hak Dîninin kahraman ordusu olarak zemin yüzünde, mefahir-i milliyesini milyonlar menabi-i dîniye ile çakan ve kılınçlarının uçlarıyla yazan bu mübarek milleti, "Dîni reddeder veya dinsiz olur" diye itham eden yalancı

dinsizler ve milliyetsizler, öyle bir cinayet işliyorlar ki, Cehennem'in esfel-i safilîn tabakasında ceza görmeye müstehak olurlar.

Tarihçe-i Hayat, Eskişehir Hayatı, s. 204

* * *

Eğer denilse: "Sen vazifesizsin, milletin hürmetini kabul edip vazifedarlar gibi dinî ders veremezsin. Hem, dinî ders verecek resmî bir daire var; onun müsaadesi lazımdır."

Elcevap: Evvela, benim matbaam ve katiplerim yoktur ki vazife-i neşri yapsın. Bizimki husûsidir. Husûsi işlere, husûsan îmanî ve vicdanî olsa, hürriyet-i vicdan düsturu, onun serbestiyetini temin eder.

Saniyen: Hükûmet-i İttihadiye, ittifaklarıyla Darü'l-Hikmeti'l-İslamiyede Avrupa'ya karşı hakaik-ı İslamiyeyi ispat edecek ve millete ders verecek bir vazife ile tavzif etmeleri ve Diyanet Riyasetinin Van'da beni vaiz tayin etmesi ve şimdiye kadar yüz risaleden ziyade eserlerim ulema ellerinde gezmesi ve tenkit edilmemesi ispat eder ki, millete ders vermeye hakım var.

Salisen: Eğer kabir kapısı kapansaydı ve insan dünyada layemût kalsaydı, o vakit vazifeler yalnız askerî ve idarî ve resmî olurdu. Madem hergün laakal otuz bin şahit, cenazeleriyle el mevtü hakkun davasını imza ediyorlar; elbette dünyaya ait vazifelerden daha ehemmiyetli îmanî vazifeler var. İşte, Risale-i Nur o vazifeleri Kur'an'ın emriyle îfa ediyor. Madem Risale-i Nur amirinin, hakiminin kumandanı olan Kur'an, üç yüz elli milyona hükmedip talimat yaptırıyor ve hergün laakal beş defa beşten dördünün ellerini dergah-ı İlahiyeye açtırıyor ve bütün camilerde ve cemaatlerde, namazlarda, kudsi, semavî fermanlarını hürmetle okutturuyor; elbette onun hakiki tefsiri ve o güneşin bir nûru ve onun bir memuru olan Risale-i Nur, o vazife-i îmaniyesini, biiznillah, sadmelere uğratmayarak görecektir. Öyle ise, ehl-i dünya ve ehl-i siyaset onunla mübareze değil, belki ondan istifade etmeye pekçok muhtaçtırlar.

Tarihçe-i Hayat, Eskişehir Hayatı, s. 206

* * *

Diyorlar ki: "Sen, şapka'yı başına koymuyorsun; mahkeme gibi çok resmî yerlerde başını açmıyorsun. Demek, o kanunları reddediyorsun. O kanunları reddetmenin cezası şiddetlidir."

Elcevap: Bir kanunu reddetmek başkadır ve o kanunla amel etmemek bütün bütün başkadır. Evvelkinin cezası idam ise; bunun cezası ya bir gün hapis ve bir lira ceza-i nakdî veya bir tekdir veya bir ihtardır. Ben o kanunlarla amel etmiyorum; hem, amel etmekle dahi mükellef olamıyorum. Çünkü münzevî yaşıyorum. Bu kanunlar husûsi menzillere girmez.

Bir ihtar: Bu iki aydır gayet dikkatle ve ince elekle elemek sûretiyle hem Isparta, hem Eskişehir mahkemeleri, hem Dahiliye Vekaleti on seneden beri teraküm eden mahrem kitaplarımı ve husûsi mektuplarımı müsadere edip teftiş ettikleri halde, gizli bir komite ve cemiyet gibi medar-ı itham

hiçbir maddeyi tesbit etmediklerini itirafı beraber, daha tetkike devam ediyorlar. Ben de derim:

Ey efendiler! Beyhûde yorulmayınız! Eğer aradığınız varsa, hiçbir ucunu bu kadar zaman bulamadığınızdan biliniz ki; onu idare eden öyle acı bir deha vardır ki, mağlûp edilmez ve mukabele edilmez. Çare-i yegane, onunla musalahadır. Yoksa, bu kadar masumlara zarar vermek ve ezmek yeter! Belki Gayretullaha dokunur, gala (kıtlık) ve veba gibi belalara vesile olur. Halbuki benim gibi asabî ve en gizli olan sırrını yabanî adamlara çekinmeyerek söyleyen ve Divan-ı Harb-i Örfide meşhur ve pek merdane ve fedakarane müdafaatı yapan ve ihtiyarlık zamanında en ziyade akıbeti tehlikeli ve meçhûl sergüzeşterden sakınmaya mecbur olan bir adama böyle hiç keşfedilmeyecek komiteciliği isnad etmek, belahet derecesinde bir safdilliktir veyahut bir entrikadır.

Heyet-i hakimeden bir hakkımı isterim: Benden müsadere edilen kitaplarımın bence bin liradan ziyade kıymetleri var. Ve onların mühim bir kısmı, on iki sene evvel Ankara Kütüphanesinde iftihar ve teşekkürler ile kabul edilmiş. Husûsan, sırf uhrevî ve îmanî olan On Dokuzuncu Mektup ile Yirmi Dokuzuncu Sözün benim için çok ehemmiyetleri var; benim manevî servetim ve netice-i hayatımdırlar ve i'caz-ı Kur'anînin on kısmından bir kısmının cilvesini göze gösterdikleri için fevkalade bence kıymetleri var. Hem onları, kendime mahsus olarak yazdırıp yıldızlatmışım. Hem, ihtiyarlığımın gayet hazin hatıratına dair olan İhtiyarlar Risalesinin üç-dört nüshalarından bir tanesini kendime mahsus yazdırmıştım. Madem muahaze edilecek hiçbir dünyevî madde içlerinde yoktur; onları ve Arabî risalelerimi bana iade etmenizi bütün rûhumla istiyorum. Hapiste ve kabirde dahi olsam, o kitaplarım bu garip dünyanın bana yüklediği beş elim ve hazin gurbetlerde enîslerim ve arkadaşlarımdırlar. Onları benden ayırmakla, tahammülsüz bir altıncı gurbete düşeceğim ve bu çok ağır gurbetin tazyikinden çıkan "ah"lardan sakınmalısınız.

Tarihçe-i Hayat, Eskişehir Hayatı, s. 208

Müdafaatımın bütün safahatında gizli ve müthiş bir komiteye karşı mübareze vaziyetini gösteren tarz-ı ifademdeki maksadım şudur:

•Nasıl ki hükûmet-i cumhuriye "dîni dünyadan tefrik edip, bîtarafane kalmak" prensibini kabul etmiş, dinsizlere dinsizlikleri için ilişmediği gibi dindarlara da dindarlıkları için ilişmemesi o pensibinin îcabatındandır; öyle de, ben dahi bîtaraf ve hürriyetperver olması lazım gelen hükûmet-i cumhuriyeyi, dinsizliğe taraftar ve entrikaları çeviren ve hükûmetin memurlarını iğfal eden gizli menfi komitelerden tefrik edilip, hükûmetin onlardan uzak olmasını istiyorum; o entrikacılarla mübareze ediyorum. O komitelerden, tesadüfle hükûmetin memuriyetine girenler, ciddi dindarlara takmak için iki kulp elinde tutmuş, garaz ettikleri dindarlara takıyorlar ve hükûmeti iğfale çalışıyorlar. O iki kulpun birisi, o mühlidlerin dinsizliğine temayül göstermemek manasıyla "irtica" kulpunu takıyor; diğeri -haşa

ve haşa!- dinsizliği bu hükûmet-i İslamiyenin ayn-ı siyaseti telakkî etmediğimiz manasına, "dini siyasete alet etmek" kulpu ile lekelemek istiyorlar.

Evet, hükûmet-i cumhuriye, o gizli müfsidlerin vatana ve millete muzır efkarlarını elbette terviç etmez ve taraftar olamaz; menetmek, cumhuriyetin esaslı prensiplerine zıddı zıddına gidemez. Hükûmet-i cumhuriye, bizim ile o müfsidler mabeyninde hakem hükmünü alsın; hangimiz zalim ise ve tecavüz ediyorsa, o vakit, hakem hükmünü versin ve hakimlik noktasında hükmünü icra etsin.

Tarihçe-i Hayat, Eskişehir Hayatı, s. 212

* * *

Mahkeme Reisi Ali Rıza Beyefendi,

Hukukumu müdafaa etmek için ehemmiyetli bir talebim ve bir ricam var.

Ben yeni harfleri bilmiyorum ve eski yazım da pek nâkıstır, hem beni başkalarla görüştürmüyorlar. Adeta tecrid-i mutlak içindeyim. Hattâ iddianame on beş dakikadan sonra benden alındı. Hem avukat tutmak iktidarım yok. Hattâ size takdim ettiğim müdafaatımın, çok zahmetle, bir kısmını gizli olarak ancak yeni harfle bir suretini alabildim. Hem Risale-i Nur'un bir nevi müdafaanamesi ve mesleğinin hülâsası olan Meyve Risalesinin bir suretini müdeiumuma vermek için ve bir iki suretini Ankara makamâtına göndermek için yazdırmıştım. Birden onları elimden aldılar, daha vermediler. Halbuki Eskişehir adliyesi, bize bir makineyi hapse gönderdi. Biz müdafaatımızı onda, yeni harfle, bir iki nüsha yazdık; hem o mahkeme dahi yazdı. İşte ehemmiyetli talebim: Ya bize bir makineyi siz veriniz veya bize müsaade ediniz, biz celb edeceğiz, tâ ki hem müdafaatımı, hem Risale-i Nur'un müdafaanamesi hükmündeki risaleyi yeni harfle iki üç suretini alıp, hem Adliye Vekâletine, hem Heyet-i Vekileye, hem Meclis-i Mebusana, hem Şûrâ-yı Devlete göndereceğiz. Çünkü, iddianamede bütün esas, Risale-i Nur'dur. Ve Risale-i Nur'a ait dâvâ ve itiraz, cüz'î bir hâdis ve şahsî bir mes'ele değil ki çok ehemmiyet verilmesin. Belki bu milleti ve memleketi ve hükümeti ciddî alâkadar edecek ve dolayısıyla âlem-i İslâmın nazar-ı dikkatini ehemmiyetli bir surette celb edecek bir küllî hadise hükmünde ve umumî bir meseledir.

Evet Risale-i Nur'a perde altında hücum eden, ecnebî parmağıyla bu vatanadaki milletin en büyük kuvveti olan âlem-i İslâmın teveccühünü ve muhabbetini ve uhuvvetini kırmak ve nefret verdirmek için siyaseti dinsizliğe âlet ederek perde altında küfr-ü mutlakı yerleştirenlerdir ki, hükümeti iğfal ve adliye için iki defadır şaşırtıp der: "Risale-i Nur ve şakirtleri dini siyasete âlet eder; emniyete zarar ihtimali var."

Hey bedbahtlar! Risale-i Nur'un gerçi siyasetle alâkası yoktur. Fakat küfr-ü mutlakı kırdığı için, küfr-ü mutlakın altı olan anarşiliği ve üstü olan istibdad-ı mutlakı esasıyla bozar, reddeder. Emniyeti, âsâyışı, hürriyeti, adleti temin ettiği yüzer hüccetlerden biri, bu müdafaanamesi hükmündeki

Meyve Risalesidir. Bunu âli bir heyet-i ilmiye ve içtimaiye tetkik etsinler. Eğer beni tasdik etmezlerse, ben her cezaya ve işkenceli idama razıyım.

Mevkuf

Said Nursî

Şualar. Denizli Müdafası, S. 252

Reis Beyefendi,

Kararnamede üç madde esas tutulmuş:

Birisi, cemiyettir. Ben buradaki bütün Risale-i Nur şakirtlerini ve benimle görüşenleri veya okuyan ve yazanlarını aynıyle işhad ediyorum. Onlardan sorunuz ki, ben hiç birisine dememişim: "Bir cemiyet-i siyasiye veya cemiyet-i Nakşiye teşkil edeceğiz." Daima dediğim budur: "Biz, imanımızı kurtarmaya çalışacağız." Umum ehl-i iman dahil oldukları ve üç yüz milyondan ziyade efradı bulunan bir mukaddes cemaat-i İslâmiyeden başka mâbeynimizde medar-ı bahis olmadığını ve Kur'ân'da "Hizbullah" nâmı verilen ve umum ehl-i imanın uhuvveti cihetiyle kendimizi, Kur'ân'a hizmetimiz için Hizbül-Kur'ân, Hizbullah dairesinde bulmuşuz. Eğer kararnamede bu mânâ murad ise, bütün ruhumuzla, kemâl-i iftiharla itiraf ederiz. Eğer başka mânâlar murad ise, onlardan haberimiz yoktur! İkinci madde: Kararnamenin itirafıyla, Kastamonu zabıtasının rapor ve tasdiğiyle, hiç neşrolunmayacak tarzda odun ve kömür yığınları altında ve mıhlı sandıklarda bulunan ve Eskişehir Mahkemesinin tetkikinden ve tenkidinden geçen ve bir hafif cezayı çektiren ve kat'iyen mahrem tutulan Tesettür Risalesi ve Hücumat-ı Sitte ve Zeyli risalesi gibi kitaplardan bazı cümlelerine yanlış mânâ vererek, dokuz sene evvelki zamana bizi götürüp, cezasını çektiğimiz suçla mesul etmek istiyor.

Üçüncü madde: Kararnamede kaç yerinde "Devletin emniyetini ihlâl edebilir veya yapabilir" gibi tâbirlerle imkânât, vukuat yerinde istimal edilmiş. Herkes, mümkündür ki, bir katl yapsın. Bu imkân ile mesul olabilir mi?

Mevkuf

Said Nursî

Şualar. Denizli Müdafası, S. 254

Bu defaki küçük müdafaatımda demiştim:

"Risale-i Nur'daki şefkat, hakikat, hak, bizi siyasetten men etmiş. Çünkü mâsumlar belâya düşerler; onlara zulmetmiş oluruz." Bazı zâtlar bunun izahını istediler. Ben de dedim:

Şimdiki fırtınalı asırda gaddar medeniyetten neş'et eden hodgâmlık ve asabiyet-i unsuriye ve umumî harpten gelen istibdatat-ı askeriye ve dalâletten çıkan merhametsizlik cihetinde öyle bir eşedd-i zulüm ve eşedd-i istibdatat meydan almış ki, ehl-i hak, hakkını kuvvet-i maddiye ile müdafaa etse, ya eşedd-i zulüm ile, tarafgirlik bahanesiyle çok biçareleri yakacak; o hâlette o da ezlem olacak ve mağlûp kalacak. Çünkü, mezkûr hissiyatla

hareket ve taarruz eden insanlar, bir iki adamın hatasıyla yirmi otuz adamı, âdi bahanelerle vurur, perişan eder. Eğer ehl-i hak, hak ve adalet yolunda yalnız vuranı vursa, otuz zayıata mukabil yalnız biri kazanır, mağlûp vaziyetinde kalır. Eğer mukabele-i bilmisil kaide-i zâlimânesiyle, o ehl-i hak dahi bir ikinin hatasıyla yirmi otuz biçareleri ezseller, o vakit, hak namına dehşetli bir haksızlık ederler.

İşte, Kur'ân'ın emriyle, gayet şiddetle ve nefretle siyasetten ve idareye karışmaktan kaçındığımızın hakikî hikmeti ve sebebi budur. Yoksa bizde öyle bir hak kuvveti var ki, hakkımızı tam ve mükemmel müdafaa edebirdik.

Hem madem herşey geçici ve fânidir ve ölüm ölmüyor ve kabir kapısı kapanmıyor. Ve zahmet ise rahmete kalb oluyor. Elbette biz sabır ve şükürle tevekkül edip sükût ederiz. Zarar ile, icbar ile sükûtumuzu bozdurmak ise, insafa, adalete, gayret-i vataniyeye ve hamiyet-i milliyeye bütün bütün zıttır, muhaliftir.

Hülâsa-i kelâm: Ehl-i hükûmetin ve ehl-i siyasetin ve ehl-i idarenin ve inzibatin ve adliye ve zabitanın bizimle uğraşacak hiçbir işleri yoktur. Olsa olsa, dünyada hiçbir hükûmetin müdafaa edemediği ve aklı başında hiçbir insanın hoşlanmadığı küfr-ü mutlak ve dehşetli bir tâun-u beşerî ve mad-diyunluktan gelen zındıkanın taassubuyla, bir kısım gizli zındıklar şeytaniyle bazı resmî memurları aldatarak evhamlandırıp, aleyhimize sevk etmek var. Biz de deriz:

Değil böyle bir kaç vehhamı, belki dünyayı aleyhimize sevk etseler, Kur'ân'ın kuvvetiyle, Allah'ın inâyetiyle kaçmayız. O irtidatkâr küfr-ü mut-laka ve o zındıkaya teslim-i silâh etmeyiz!

Said Nursî

Şualar. S. 260

Adliye Vekiliyle ve Risale-i Nur'la alakadar mahkemelerin hakimleriyle bir hasbihaldir

Efendiler! Siz, niçin sebepsiz bizimle ve Risale-i Nur la uğraşıyorsunuz? Kat iyen size haber veriyorum ki: Ben ve Risale-i Nur, sizinle değil mübareze, belki sizi düşünmek dahi vazifemizin haricindedir. Çünkü, Risale-i Nur ve hakiki şakirtleri, elli sene sonra gelen nesl-i atıye gayet büyük bir hizmet ve onları büyük bir vartadan ve millet ve vatani büyük bir tehlikeden kurtarmaya çalışıyorlar. Şimdi bizimle uğraşanlar, o zaman kabirde elbette toprak oluyorlar. Farz-ı muhal olarak, o saadet ve selamet hizmeti bir mübareze olsa da, kabirde toprak olmaya yüz tutanları alakadar etmemek gerekir.

Evet, Hürriyetçilerin ahlak-ı içtimaiyede ve dinde ve seciye-i mil-liyede bir derece laubalilik göstermeleriyle, yirmi-otuz sene sonra din-ce, ahlakça, namusça şimdiki vaziyeti gösterdiği cihetinden, şimdiki vaziyette de, elli sene sonra bu dindar, namuskar, kahraman seciyeli milletin nesl-i atisi, seciye-i diniye ve ahlak-ı içtimaiye cihetinde ne şekilde girecek,

elbette anlıyorsunuz. Bin seneden beri bu fedakar millet, bütün ruh u canıyla Kur'ân ın hizmetinde emsalsiz kahramanlık gösterdikleri halde, elli sene sonra o parlak mazisini dehşetli lekedar, belki mahvedecek bir kısım nesl-i atinin eline elbette Risale-i Nur gibi bir hakikati verip, o dehşetli sukuttan kurtarmak en büyük bir vazife-i milliye ve vataniye bildiğimizden, bu zamanın insanlarını değil, o zamanın insanlarını düşünüyoruz.

Evet, efendiler! Gerçi Risale-i Nur sırf ahirete bakar; gayesi Rıza-yı İlahi ve imanı kurtarmak ve şakirtlerinin ise, kendilerini ve vatandaşlarını idam-ı ebediden ve ebedi haps-i münferitten kurtarmaya çalışmaktır. Fakat dünyaya ait ikinci derecede gayet ehemmiyetli bir hizmettir; ve bu millet ve vatani anarşilik tehlikesinden ve nesl-i atinin biçareler kısmını dalalet-i mutlakadan kurtarmaktır. Çünkü bir Müslüman başkasına benzemez. Dini terk edip İslamiyet seciyesinden çıkan bir Müslim dalalet-i mutlakaya düşer, anarşist olur, daha idare edilmez.

Evet, eski terbiye-i İslamiyeyi alanların yüzde ellisi meydanda varken ve an anat-ı milliye ve İslamiyeye karşı yüzde elli lakaytlık gösterildiği halde, elli sene sonra yüzde doksanı nefsi emmareye tabi olup millet ve vatani anarşiliğe sevk etmek ihtimalinin düşünülmesi ve o belaya karşı bir çare taharrisi, yirmi sene evvel beni siyasetten ve bu asırdaki insanlarla uğraşmaktan katiyen menettiği gibi; Risale-i Nur u, hem şakirtlerini, bu zamana karşı alakalarını kesmiş; hiç onlarla ne mübareze, ne meşguliyet yok.

Madem hakikat budur; adliyelerin, değil beni ve onları itham etmek, belki Risale-i Nur u ve şakirtlerini himaye etmek en birinci vazifeleridir. Çünkü, onlar bu millet ve vatanın en büyük bir hukukunu muhafaza ettiklerinden, onların karşısında, bu millet ve vatanın hakiki düşmanları Risale-i Nur a hücum edip, adliyeyi şaşırtıp, dehşetli bir haksızlığa ve adaletsizliğe sevk ediyorlar.

...

Evet, adliyeler, hukukları muhafaza etmek ve haksızları tecavüzdten durdurmak, vazifeleri olmak cihetiyle, Risale-i Nur'un yüz risalesi, yirmi senede yüz bin adamın saadetlerine hizmet ettiği sabit olmakla beraber; on seneden beri, iki mahkeme ve merkez-i hükümet ve birkaç vilayetin zabıtalrı ve Denizli Mahkemesi münasebetiyle dokuz ay bütün mahrem ve gayr-ı mahrem evraklarımızda ve risalelerde millete ve vatana bir zararlı maddeyi ve mucib-i ceza bir yanlış görmediğinden, elbette Risale-i Nur'un bu vatanında gayet külli ve büyük hukuku var. Bu külli ve çok ehemmiyetli hukuku nazara almayıp, adi evraklar gibi müsadere ederek, millete ve takviye-i imana muhtaç biçarelere pek büyük bir haksızlığı nazara almamak ve adi bir adamın cüz i ve küçük bir hakkını ehemmiyetle nazara almak, adliyenin mahiyetine ve adaletin hakikatine hiçbir cihetle yakışmaz diye size hatırlatıyoruz.

Doktor Duzi nin ve sair zındıkların eserlerine ilişmemek, Risale-i Nur a ilişmek, gazab-ı İlahinin celbine bir vesile olabilir diye korkuyoruz. Cenab-ı

Hak size insaf ve merhamet ve bize de sabır ve tahammül ihsan eylesin.
Amin.

Gayr-ı resmi, fakat tecrid-i mutlakta

Said Nursî

Emirdağ Labikası. S. 21-22

* * *

Bu İstida Üç Makamata Gönderilmiştir

Oradaki kardeşlerime bir me'haz olmak için gönderildi.

*[Yirmi seneden beri sabredip sükût eden bir mazlumun şekvasını
dinlemenizi istiyorum.]*

Hürriyetin en geniş suretini veren cumhuriyet hükümetinde her bir hürriyetten men edilmekle beraber, düşmanlarım, benim aleyhime her cihetle serbest olarak beni eziyorlar. Hürriyet-i vicdan ve hürriyet-i fikr-i ilmiyeyi temin eden cumhuriyet hükümeti, ya beni tam himaye edip garazkâr, evhamlı düşmanlarımı sustursun veyahut bana düşmanlarım gibi hürriyet-i kalem verip, müdafaatıma yasak demesin. Çünkü resmen, perde altında her muhabereden men'im için postahanelere gizli emir verilmiş. Su ve ekmeğimi getiren bir tek çocuktan başka kimse ile beni görüştürmemek için tenbihat verildiği bir zamanda, eskiden beri benim muarızlarım fırsat bulup, tam mahkeme-i temyizcin beraetimizi tasdik ederek mahkemedeki ehl-i vukufun tahsin ettikleri kitaplarımı almayı beklerken, o düşmanlarım, hiç münasebetim olmayan bir iki mahrem risalelerimi verdirip, sonra meslekçe benim aleyhimde bir iki ehl-i vukufun eline geçirip, aleyhimde fena bir rapor hazırladıklarını işittim.

Daha sabır ve tahammülüm kalmadı. Ben hükümet-i cumhuriyenin bütün erkânlarına, belki dünyaya ilân ediyorum ki: Kur'ân-ı Hakîm'in sırr-ı hakikatiyle ve icazının tılsımıyla, benim ve Risale-i Nur'un programımız ve mesleğimiz ve bilfiil semeresini gördüğümüz ve çalıştığımız ve gaye-i hareketimiz ve hedefimiz, ölümün idam-ı ebedisinden iman-ı tahkikî ile biçareleri kurtarmak ve bu mübarek milleti de her nevi' anarşilikten muhafaza etmektir.

İşte, Risale-i Nur, üç ehl-i vukuf heyetinin ve üç mahkemenin incelemesinden geçtiği halde, bu iki vazife-i kudsiyeden başka, kasdî olarak dünyaya, idareye, asayişe dokunacak ciheti olmadığına, yirmi senelik hayatım ve yüz otuz Risale-i Nur meydanda cerh edilmez bir hüccettir.

Evet, mahkemece dava ettiğim ve benimle münasebettar bütün dostlarımın tasdiki altında, yirmi seneden beri hiç müracaat etmeyen ve on seneden beri hükümetin erkânlarını birkaçı müstesna olarak bilmeyen ve dört seneden beri dünya harbinden ve hadisatından hiç haber almayan ve merak etmeyen bu biçare mazlum Said, hiç imkânı var mı ki, ehl-i siyasetle uğraşsın ve idareye ilişsin ve asayişin ihlâline meyli bulunsun. Eğer zerre miktar bulunsaydı, "Karşımda kimler var? Dünyada neler oluyor? Bana kim yardım

edecek?” diye soruşturacaktı, merak edecekti, karışacaktı, hilelerle büyüklere hulûl edecekti.

En elîm cüz’î bir hadise şudur ki:

“Bir tecrid-i mutlak içinde her muhabereden kesilmiş vaziyetimden kurtulmak için hapse girmeye bir bahane bulunuz ki; beni hapse alsınlar, bu azaptan kurtulayım,” diye bazı dostlarıma bir gizli mektup elden göndermiştim. Ta, benim hayatımın sermayesi ve neticesi ve gayet ziyetli bir surette tezyin edilmiş Risale-i Nur’dan, Denizli’de mahkemede bulunan kitaplarıma yakın olayım ve teslim almaya çalışayım. Maatteessüf, aleyhime olan oradaki ehl-i vukuftan bir tek adam beni müdafaa ederken, o dahi mektubumu görüp, hapse girmem için aleyhime hüküm vermeye mecbur olmuş.

Beni hapselere sokan muarızlarımla bir bahaneleri de, o mahkemede ondan beraet kazandığım tarikatçılıktır. Halbuki Risale-i Nur’da daima dava edip demişim: “Zaman tarikat zamanı değil, belki imanı kurtarmak zamanıdır. Tarikatsiz Cennete gidenler çoktur, imansız Cennete giden yoktur” diye bütün kuvvetimizle imana çalışmışız. Ben hocayım, şeyh değilim. Dünyada bir hanem yok ki, nerede tekkem olacak? Bu yirmi sene zarfında, bir tek adam yok ki, çıksın desin: “Bana tarikat dersi vermiş.” Ve mahkemeler ve zabıtar bulmamışlar. Yalnız eskiden yazdığım tarikatlerin hakikatlerini ilmen beyan eden Telvihât Risalesi var ki, bir ders-i hakikattir ve yüksek bir ders-i ilmîdir, tarikat dersi değildir. Hürriyet-i vicdanı esas tutan hükûmet-i cumhuriyenin, elbette bu milletin milyarlar ecdadının ruhları bağlandığı bir hakikate ve onun yolunda dünyaya meydan okudukları ve iman-ı tahkikiyi galibâne felsefeye karşı ispat eden bir eseri ve hâdimlerini himaye etmek ehemmiyetli bir vazifedir. Yoksa, o zayıf hâdimin ellerini bağlayıp, binler düşmanlarını ona saldırtmaya hiçbir vecihle o cumhuriyetin düsturları müsaade etmez. Cumhuriyet beni dinleyecek diye şekvamı yazdım. Evet, ⁽³⁾حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ derim.

Emirdağ Lahikası. S. 55-57

Afyon Emniyet Müdürlüğüne,

Ben, sizin, insaniyet ve vicdanınıza itimaden, mahrem işlerimi size beyan ediyorum. Hem vazife itibarıyla, siz, bizimle pek çok alakadarsınız. Çünkü Risale-i Nur’un asayiş noktasında yirmi seneden beri yüz bin şakirdinden hiçbir vukuat olmadığı gibi; pek çok zabıta memurlarının itiraflarıyla ve birşey aleyhimizde kaydetmemeleriyle bunu ispat eder. Buraya, Ankara Emniyet-i Umumiye Müdürü geldiğini bir çocuktan işittim. Herhalde benim halimi soracak diye birşey kaleme aldım ki, rahatsızlığım münasebetiyle ona konuşmak yerinde takdim edeyim. Birden, gittiğini işittim. Size leffen onu gönderiyorum; münasip görseniz, bera-yı malumat ona gönderirsiniz. Ben, dünya işlerini bilmiyorum, halklarla görüşemiyorum. Senden

3. Allah bize yeter, O ne güzel vekildir. (Al-i İmran Suresi:173.)

başka burada kimsem yok ki reyini alayım. Benim şahsıma ait mesele gerçi çok ehemmiyetsizdir, cüz idir; fakat Risale-i Nur a ait mesele, bu vatan ve millete pek çok ehemmiyeti var.

Size katiyen ve çok emarelerle ve kat i kanaatimle beyan ediyorum ki, gelecek yakın bir zamanda, bu vatan, bu millet ve bu memleketteki hükümet, alem-i İslama ve dünyaya karşı gayet şiddetle Risale-i Nur gibi eserlere muhtaç olacak; mevcudiyetini, haysiyetini, şerefini, mefahir-i tarihiyesini onun ibrazıyla gösterecektir.

Said Nursî

Emirdağ Labikası. s. 69

* * *

Sâlisen: Bu vatanın ve bu milletin hayat-ı içtimaiyesi bu acip zamanda anarşilikten kurtulmak için beş esas lâzım ve zaruridir: Hürmet, merhamet, haramdan çekinmek, emniyet, serseriliği bırakıp itaat etmektir. Risale-i Nur hayat-ı içtimaiyeye baktığı zaman, bu beş esası kuvvetli ve kudsi bir surette tesbit ve tahkim ederek, âsâyışın temel taşını muhafaza ettiğine delil ise, bu yirmi sene zarfında Risale-i Nur'un, yüz bin adamı vatan ve millete zararsız birer uzv-u nâfi haline getirmesidir. Isparta ve Kastamonu vilayetleri buna şahittir. Demek Risale-i Nur'un, ekseriyet-i mutlaka eczalarına ilişkinler herhalde bilerek veya bilmeyerek anarşilik hesabına vatana ve millete ve hâkimiyet-i İslâmiyeye hıyanet ederler. Risale-i Nur'un, yüz otuz risalelerinin bu vatana yüz otuz büyük faydasını ve hasenesini vehham ehl-i gâfletin sathî nazarlarında kusurlu tevehhüm edilen iki üç risalenin mevhum zararları çürütemez. Onları bunlarla çürüten, gayet derecede insafsız bir zâlimdir.

Amma benim ehemmiyetsiz şahsımın kusurları ise, bilmecburiye, istemeyerek derim ki: Yirmi iki sene müddetinde, gurbette, haps-i münferit hükmünde, yalnız ve münzevî olarak hayat geçiren ve bu müddet zarfında ihtiyarıyla bir defa çarşıya ve mecma-ı nas büyük camilere gitmeyen ve çok tazyik ve sıkıntı verildiği halde, bütün emsali menfilere muhalif olarak istirahat için birtek defa hükümete müracaat etmeyen ve yirmi sene zarfında hiçbir gazeteyi okumayan ve dinlemeyen ve merak etmeyen ve tam iki sene Kastamonu'da ve yedi sene başka menfâlarında bütün yakın ve görüşen dostlarının şهادetiyle, küre-i arz yüzündeki boğuşmaları ve harpleri ve sulh olmuş ve olmamış ve daha kimler harp ettiklerini bilmeyen ve merak etmeyen ve sormayan ve üç sene yakınında konuşan radyoyu üç defadan başka dinlemeyen ve hayat-ı ebediyeyi imha eden ve hayat-ı dünyeviyeyi dahi elem içinde eleme, azap içinde azaba çeviren küfr-ü mutlaka karşı galibâne Risale-i Nur ile mukabele ettiğine onun ile imanlarını kurtaran yüz bin şahidin şهادetiyle ispat eden ve Kur'an'dan tereşşuh eden Risale-i Nur ile ölümü yüz bin adam hakkında idam-ı ebedîden terhis tezkeresine çeviren bir adama bu derece ilişmek ve meyus etmek ve onu ağlatmakla, o mâsum yüz binler kardeşlerini ağlatmaya hangi kanun var? Hangi maslahat var? Adalet namına emsalsiz bir gadir olmaz mı? Ve kanun hesabına, emsalsiz bir kanunsuzluk değil mi?

Eğer bu taharrilerde bazı vazifedar memurların itiraz ettikleri gibi dersiniz ki, "Sen ve bir iki risalen rejime ve usulümüze muhalif gidiyorsunuz."

Elcevap: Evvelen, bu yeni usulünüzün, münzevîlerin çilehanelerine girmeye hiçbir hakkı yoktur.

Saniyen: Bir şeyi reddetmek ayrıdır, kalben kabul etmemek ayrıdır ve amel etmemek bütün bütün ayrıdır. Ehl-i hükümet ele bakar, kalbe bakmaz. İdare ve âsâyîşe ilişmeyen şiddetli muhalifler, her hükümette bulunur. Hattâ, Hazret-i Ömer'in (r.a.) taht-ı hâkimiyetindeki Hıristiyanlara kanun-u şeriatı ve Kur'ân'ı inkâr ettikleri halde ilişilmiyordu. Hürriyet-i fikir ve serbestiyet-i vicdan düsturu ile, Risale-i Nur'un bir kısım şakirtleri, idareye dokunmamak şartıyla rejim ve usulünüzü ilmen kabul etmezse ve muhalif amel etse, hattâ rejimin sahibine adâvet etse, onlara kanunen ilişilmez. Risaleler ise, o gibi risalelere mahrem demişiz, neşrini men etmişiz. Hattâ bu defa bu hadiseye sebebiyet veren risale, Kastamonu'da sekiz sene zarfında bir veya iki defa birtek nüsha birisi bana getirdi. Aynı günde kaybettirdik. Şimdi siz onu zorla teşhir ediyorsunuz ve iştihar da etti.

Malûmdur ki, bir mektupta kusur olsa, yalnız o kusurlu kelimeler sansür edilir, mütebâkisine izin verilir. Eskişehir Mahkemesinde dört ay tetkikat neticesinde, yüz Nur Risalelerinde medar-ı tenkit yalnız on beş kelime bulmaları ve şimdi dört yüz sayfalı Zülfikar'ın yalnız iki sayfasında irsiyet ve tesettür âyetlerinin otuz sene evvel yazılmış tefsiri bulunması ve şimdiki kanun-u medeniye uygun gelmemesi kat'î ispat eder ki, onun hedefi dünya değil. Herkes ona muhtaçtır. O dört yüz sayfalık herkese menfaatli Zülfikar iki sayfa için müsadere edilmez. O iki sayfa çıkarılsın, o mecmuamız bize iade edilsin; ve onun iadesi hakkımızdır.

Şualar, s. 380-381

Madem Isparta ve Denizli ve Afyon Müdde-i Umumîlerinin yüzler lüzumsuz suallerine biçare Yeni Said cevap veriyor; benim de, on üç sene evvel, başta Kaya Şükrü olarak, Dâhiliye Vekâletinden ve şimdiki Adliye Vekâletinden hukukumuzu müdafaa niyetiyle üç sual sormak bir hakkımdır:

Birincisi: Risale-i Nur'un talebesi olmayan ve yanında yalnız adi bir mektubumuz bulunan Eğirdirli bir adamın, bir jandarma çavuşuyla vukuatsız bir münakaşa-i lisanîyesi yüzünden, beni ve yüz yirmi adamı tevkif ile, dört ay mahkeme tahkikinden sonra, on beş biçareden başka, bütün beraet kazanmakla masumiyetleri tahakkuk eden yüzden ziyade adamlara binler lira zarar vermek hangi kanun iledir? Böyle imkânâtı vukuat yerinde istimal etmek hangi usul iledir? Ve Denizli'de dokuz ay tetkikten sonra beraet kazanan yetmiş biçarelere binler lira zarar vermek, adaletin hangi düsturu iledir?

İkinci sual: ⁽⁴⁾ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ferman-ı esasîsi ile, bir kardeşin hatasıyla diğer öz kardeşi mes'ul olmadığı halde, yanlış mana verilmemek için

4. Hiçbir günahkâr başkasının günahını yüklenmez. (En'am Suresi: 164.)

neşrini men ettiğimiz ve sekiz sene zarfında bir veya iki defa elime geçen ve yirmi beş seneden daha evvel aslı yazılan ve ehemmiyetli noktalarda imanı şüphelerden ve manası anlaşılmayan bir kısım müteşabih hadisleri inkârdan kurtaran bir küçük risalenin bizden uzak bir yerde, bilmediğimiz bir adamda bulunması ile ve yanlış mana verilmesiyle ve Kütahya ve Balıkesir tarafında bir dokunaklı mektup bulunmasıyla bizleri o vakit Ramazan-ı Şerifte ve şimdi bu dehşetli soğukta pek çok masum rençber ve esnafı, hatta adi ve eski bir mektubumuz yanında bulunmasıyla ve arabası beni gezdirmesiyle ve bize bir dostluk münasebetiyle veya bir kitabımı okumasıyla tevkif edip perişan etmek ve maddeten ve manen onlara ve vatana ve millete, lüzumsuz bir evham yüzünden, binler lira zarar vermek, hangi adalet kanunuydur? Adliyenin hangi madde-i kanunisiyledir? Ayağımızı yanlış atmamak için, o kanunları bilmek talep ederiz.

Evet, hem Denizli’de, hem Afyon’da tevkifimizin bir sebebinin bir hakikati şudur ki: Bir kısım hadislerin manası ve tevili bilinmemesinden, “Akıl kabul etmiyor” diye inkâr edenlere karşı avâmın imanını kurtarmak fikriyle, çok zaman evvel Dârü'l-Hikmet-i İslâmiyede iken ve daha evvel aslı yazılan Beşinci Şua, farz-ı muhal olarak, dünyaya ve siyasete baksa ve bu zamanda da yazılsa, madem gizlidir ve taharriyatta bizde bulunmadı ve gaybî haberleri doğrudur ve imânî şüpheleri izale eder ve asayişe dokunmuyor ve mübareze etmiyor ve yalnız ihbar eder ve şahısları tayin etmiyor ve ilmî bir hakikati, küllî bir surette beyan ediyor; elbette o hakikat-i hadisiye bu zamanda dahi bir kısım şahıslara mutabık çıksa ve münakaşaya sebep olmamak için mahkemelerin teşhir ve neşirlerinden evvel bizce tam mahrem tutulsa, adalet cihetinde hiçbir vecihle bir suç teşkil etmez. Hem “Bir şeyi reddetmek ayırdır ve ilmen kabul etmemek veya amel etmemek bütün bütün ayırdır. O risale, yakın bir istikbalde gelecek bir rejimi, ilmen kabul etmiyor” diye bir suç olduğuna dünyada adliyelerin bir kanunu bulunmasına ihtimal vermiyoruz.

Elhâsıl: Hayat-ı ebediyeyi mahveden ve hayat-ı dünyeviyeyi dehşetli bir zehre çeviren ve lezzetini imha eden küfr-ü mutlaka otuz seneden beri köküyle kesen ve tabiiyunun dehşetli bir fikr-i küfrîlerini öldürmeye muvafak olan ve bu milletin iki hayatının saadet düsturlarını harika hüccetleriyle parlak bir surette ispat eden ve Kur’ân’ın hakikat-i arşiyesine dayanan Risale-i Nur, böyle küçük bir risalenin bir-iki maddesiyle değil, belki bin kusuru dahi olsa, onun binler büyük haseneleri onları affettirir diye dava ediyoruz ve ispatına da hazırız.

Şualar, s. 383-385

Afyon Müddei Umumîsi ve Mahkeme Reisi ve Âzâlarına

Denizli’nin adliyesine hukukumu müdafaa için arz ettiğim

Dokuz Esası aynen size de takdim ediyorum.

Yirmi senedir hayat-ı içtimaiyeyi ve bilhassa böyle resmî ve ince ve siyasî hayatı terk etmişim. O hallere karşı alınması lâzım gelen vaziyeti bilmiyorum ve düşünmüyorum ve düşünmesi beni cidden incitiyor. Fakat

mecburiyetle başka mahkemede insafsız bir zâtın intizamsız ve mükerrer ve lüzumsuz pek çok suallerine verdiğim cevapların hâtimesi ve hülâsası olan bu intizamsız müdafaatım ve istidamda belki sadet harici ve lüzumsuz tekrar ve intizamsızlık ve aleyhime dönecek şiddetli tabirler ve bilmediğim yeni kanunlara muhalif ifadeler bulunabilir. Fakat madem hakikat üzere gidiyor; hakikatın hatırı için o kusurlara bakmamak gerektir. O istida ve müdafaatım Dokuz Esas üzerine gidiyor.

Birincisi: Madem, hükûmet-i cumhuriye, cumhuriyetteki hürriyet-i vicdan düsturuyla, dinsizlere ve sefahetçilere ilişmiyor. Elbette, dindarlara ve takvâcılara da ilişmemek gerektir. Ve madem dinsiz bir millet yaşamaz ve Asya din noktasında Avrupa'ya benzemez ve İslâmiyet, hayat-ı şahsiye ve uhreviye cihetinde Hıristiyanlığa uymaz ve dinsiz bir Müslüman başka dinsizler gibi olmaz. Ve bu bin seneden beri dünyayı diyanetiyle ışıklandıran ve bütün dünyanın tehcümatına karşı salâbet-i diniyesini kahramanâne müdafa eden bu vatandaki milletin bir ihtiyac-ı fitrîsi hükümüne geçen diyanet, salâhat ve bilhassa iman hakikatlerinin öğrenmesi yerlerine hiçbir terakkiyat, hiçbir medeniyet tutamaz. Ve o ihtiyacı onlara unutturamaz. Elbette bu vatandaki millete hükmeden bir hükûmet, Risale-i Nur'a adalet ve kanun ve âsâyiş cihetinde ilişemez ve iliştiirmemeli.

İkinci esas: Madem bir şeyi reddetmek başkadır ve onunla amel etmemek bütün bütün başkadır. Ve her hükûmette şiddetli muhalifler bulunur. Ve Mecusi hâkimiyeti altında Müslümanlar ve hükûmet-i İslâmiye-i Ömeriyede Yahudiler ve Hıristiyanlar bulunması ve âsâyişe ve idareye ilişmeye nin hürriyet-i şahsiyesi her hükûmette vardır ve ilişilmez. Ve hükûmet ele bakar, kalbe bakmaz. Ve madem âsâyişe ve idareye ve siyasete ilişmek isteyen herhalde hiç şüphesiz gazetelerle ve dünya hâdisâtı ile alâkadar olacak, tâ kendine yardım eden cereyanları ve vaziyetleri ve hâdisâtı bilsin, tâ yanlış ayağını atmasın. Ve Risale-i Nur ise, şakirtlerini o derece men etmiş ki, benim yakın dostlarım biliyorlar ki, yirmi beş senedir, değil gazeteleri okumak, belki sormasını ve merak etmesini ve düşünmesini bana terk ettirmiş. Şimdi on senedir kat'iyen dünya cereyanlarından ve vaziyetlerinden, Alman'ın mağlûbiyeti ve bolşeviğin istilâsından başka hiçbir haber almaya cak derecede beni hayat-ı içtimaiyeden çekmiş. Elbette ve elbette, hikmet-i hükûmet ve kanun-u siyaset ve düstur-u adâlet bana ve benim gibi kardeşlerime ilişemez. Ve ilişen, herhalde ya evhamından, ya garazından veya inandından ilişir.

Şualar, s. 387-388

Eskişehir Mahkemesinde gizli kalmış, resmen zabta geçmemiş ve müdafaatımda dahi yazılmamış bir eski hatırayı ve latif bir vakıa-i müdafaayı aynen beyan ediyorum.

Orada benden sordular ki: “Cumhuriyet hakkında fikrin nedir?”

Ben de dedim: Eskişehir mahkeme reisinden başka, daha sizler dünyaya gelmeden, ben dindar bir cumhuriyetçi olduğumu elinizdeki tarihçe-i hayatım ispat eder. Hülâsası şudur ki: O zaman, şimdiki gibi, hâlî bir türbe

kubbesinde inzivada idim. Bana çorba geliyordu, ben de tanelerini karıncalara verirdim, ekmeğimi onun suyu ile yerdim. İşitenler benden soruyorlardı, ben de derdim: “Bu karınca ve arı milletleri, cumhuriyetçidirler, o cumhuriyetperverliklerine hürmeten tanelerini karıncalara verirdim.”

Sonra dediler: “Sen, Selef-i Salihîne muhalefet ediyorsun?” Cevaben diyordum: “Hulefa-i Raşidîn; her biri hem halife, hem reisicumhur idi. Sıddık-ı Ekber (ra), Aşere-i Mübeşşere ve Sahabe-i Kirama elbette reisiicumhur hükmünde idi. Fakat manasız isim ve resim değil, belki hakikat-i adaleti ve hürriyet-i şer’iyyeyi taşıyan mana-yı dindar cumhuriyetin reisleri idiler.”

İşte Ey Müdde-i Umumî ve Mahkeme Azaları! Elli seneden beri bende bulunan bir fikrin aksiyle beni ittiham ediyorsunuz. Eğer lâik cumhuriyet soruyorsanız; ben biliyorum ki, lâik manası, bîtaraf kalmak, yani hürriyet-i vicdan düsturuyla dinsizlere ve sefahetçilere ilişmediği gibi, dindarlara ve takvacılara da ilişmez bir hükümet telâkki ederim. On senedir –şimdi yirmi sene oluyor– ki, hayat-ı siyasiye ve içtimaiyeden çekilmişim. Hükümet-i cumhuriye ne hal kesbettiğini bilmiyorum. El-iyâzü billâh, eğer dinsizlik hesabına imanına ve ahiretine çalışanları mes’ul edecek kanunları yapan ve kabul eden bir dehşetli şekle girmiş ise, bunu size bilâperva ilân ve ihtar ederim ki: Bin canım olsa, imana ve ahiretime feda etmeye hazırım. Ne yaparsanız yapın! Benim son sözüüm, ⁽⁵⁾حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ olarak, siz beni idam ve ağır ceza ile zulmen mahkûm etmenize mukabil derim: Ben, Risale-i Nur’un keşf-i kat’îsi ile idam olmuyorum, belki terhis edilip nur âlemine ve saadet âlemine gidiyorum. Ve sizi, ey dalâlet hesabına bizi ezen bedbahtlar; idam-ı ebedî ile ve daimî haps-i münferid ile mahkûm bildiğimden ve gördüğümünden, tamamıyla intikamımı sizden alarak, kemal-i rahat-ı kalple teslim-i ruh etmeye hazırım!

Mevkuf

Said Nursî

Şualar, s. 310-311

* * *

Ankara’nın Altı Makamatına Ve Afyon Ağır Ceza Mahkemesine Verilen Müdafaanın İtirazname Tetimmesi Ve Lâhikasıdır.

Afyon Mahkemesine beyan ediyorum ki: Artık yeter, sabır ve tahammülüm kalmadı. Yirmi iki sene sebepsiz bir nefiy içinde daimî tarassutlarla, hem tecrid-i mutlak ve haps-i münferit tarzında beni sıkmakla beraber, altı mahkeme iki üç meseleden başka Risale-i Nur’un yüz kitabında medar-ı mes’uliyet bulmadığı halde, evham yüzünden ve imkânatı vukuat yerinde istimal etmek cihetiyle, kanunsuz, bizi üç defa hapse sokup yüz binler lira Nur şakirtlerine zarar vermek, dünyada emsali hiç vuku bulmamış bir gaddirdir ki, istikbâl ve nesl-i âti, pek şiddetli olarak, bunun o zâlim müsebbiplerini lânetle yad edecekleri gibi, mahkeme-i kübrâda dahi Cehennemin

esfel-i sâfilînine atmakla o zâlimleri mahkûm edeceklerine kat'î kanaatimizle şimdîye kadar bir derece teselli bulup sükût ederek tahammül ediyorduk. Yoksa hakkımızı tam müdafaa edebilirdik.

İşte, on beş sene zarfında, altı mahkeme, yirmi sene Nur risalelerini ve mektuplarımızı tetkik edip, beşi bize her cihetle beraat vermek mânâsıyla ilişmediler. Yalnız Eskişehir Mahkemesi tek bir mesele olan tesettür-ü nisâ hakkındaki bir küçük risalenin beş on kelimesini bahane ederek, lâstikli bir kanunla hafif bir ceza verdiği zaman, Mahkeme-i Temyizden sonra lâyiha-yı tashihimde kanunsuzluğun yalnız tek bir numunesi olarak resmen Ankara'ya yazdım ki: "Bin üç yüz elli senede, üç yüz elli milyonun kudsi bir düsturuyla daimî ve kuvvetli bir âdet-i İslâmiyeyi ders veren ve emreden tesettür âyetini, eskide bir zındığın Kurân'ın bu âyetine itirazına ve medeniyetin tenkidine karşı müdafaa için üç yüz elli bin tefsirin icmâna ve hükümlerine ittibâ ederek o âyeti tefsir edip bin üç yüz elli senede geçen ecdadımızın mesleğine iktidâ eden bir adama o tefsiri için verilen ceza ve mahkûmiyeti, dünyada adalet varsa, elbette o hükmü nakz edecek ve bu acip lekeyi bu hükümet-i İslâmiyedeki adliyeden silecek" diye lâyiha-yı tashihimde yazdım, oranın müddeiumumîsine gösterdim. Ondan dehşet aldı, dedi: "Aman, buna lüzum kalmadı. Cezanız az, hem pek az kaldı. Bunu vermeye lüzum kalmadı."

İşte bu numune gibi size ve Ankara makamatına takdim edilen itirazname ve müdafaanamemde böyle acip çok numuneleri elbette anlamışsınız. Ben Afyon Mahkemesinden talep ve ümit ederim ki, bu milletin ve bu vatanın menfaatine bir ordu kadar hizmeti ve bereketi bulunan Risale-i Nur'un tam serbestiyetine karar vermenizi, hakikat-i adalet namına sizden bekliyoruz. Yoksa, münasebetimle hapse giren beş on adam arkadaşımın gitmesiyle beraber size haber veriyorum ki, beni en büyük cezaya çarpacak bir suç işleyip bu çeşit hayattan veda edeceğime mecbur eden bir fikir kalbime gelmiş. Şöyle ki: Hükümet beni tam himaye ve bana yardım etmek, milletin maslahatına ve vatanın menfaatine çok lüzumu varken beni sıkması îma eder ki, kırk seneden beri benimle mücadele eden gizli zındıka komitesiyle şimdi onlara iltihak eden komünist komitesinden bir kısmı, ehemmiyetli birer resmî makam elde ederek karşıma çıkıyorlar. Hükümet ise, ya bilmiyor veya müsaade ediyor diye çok emâreler bana endişe veriyor.

Şualar, s. 411-412

Son Sözüm

Heyet-i hâkimeye beyan ediyorum ki:

Hem iddianameden, hem uzun tecridlerimden anladım ki, bu meselede en ziyade şahsım nazara alınıyor ve şahsımı çürütmek maslahat görülmüş. Güya şahsiyetimin idareye, asayişe, vatana zararı var. Ve ben de din perdesi altında dünyevî maksatlar güdüyormuşum; bir nevi siyaset peşinde koşuyormuşum. Buna karşı, size bunu kat'iyetle beyan ediyorum:

Bu evham yüzünden benim şahsiyetimi çürütmek suretinde, Risale-i Nur'a ve bu vatana ve bu millete fedakâr ve kıymettar olan şakirdlerini incitmeyiniz. Yoksa, bu vatana ve bu millete manevî büyük bir zarar, belki bir tehlikeye vesile olur.

Bunu da size kat'iyen beyan ediyorum:

Şahsıma tahkir ve ihanet ve çürütmek ve işkence, ceza gibi ne gelse, Risale-i Nur'a ve şakirdlerine benim yüzümden zarar gelmemek şartıyla, şimdiki mesleğim itibarıyla, kabule karar vermişim. Bunda da ahiretim için bir sevap var. Ve nefs-i emmarenin şerrinden kurtulmama bir vesiledir diye, bir cihette ağlarken, memnun oluyorum. Eğer bu biçare masumlar benimle beraber bu meselede hapse girmeseydiler, mahkemenizde pek şiddetli konuşacaktım. Siz de gördünüz ki; iddianameyi yazan, bin dereden su toplamak gibi, yirmi otuz senelik hayatımda mahrem ve gayr-i mahrem bütün kitap ve mektuplarımdan cerbezesiyle ve kısmen yanlış mana vermesiyle, güya umum onlar bu sene yazılmış, hiç mahkemeleri görmemiş, af kanunlarına ve mürur-u zamana uğramamış gibi, onun ile benim şahsiyetimi çürütmek istiyor.

Ben kendim, şahsımın çürük olduğunu yüz defa söylediğim ve aleyhimde olanlar her vesile ile yine şahsımı çürüttükleri halde, ehl-i siyaseti evhamlandırarak derecede teveccüh-ü ammeye karşı fayda vermediğinin sebebi: İmanın kuvvetlenmesi için, bu zamanda ve bu zeminde gayet şiddetli bir ihtiyac-ı kat'î ile ders-i dinde bazı şahıslar lâzımdır ki, hakikati hiçbir şeye feda etmesin, hiçbir şeye alet etmesin, nefesine hiçbir hisse vermesin; tâ ki imana dair dersinden istifade edilsin, kanaat-i kat'îye gelsin.

Evet, hiçbir zaman, bu zeminde, bu zaman kadar böyle bir ihtiyac-ı şedid olmamış gibidir. Çünkü tehlike hariçten şiddetle gelmiş. Şahsımın bu ihtiyaca karşı gelmediğini itiraf edip ilân ettiğim halde, yine şahsımın meziyetinden değil, belki şiddet-i ihtiyaçtan ve zâhiren, başkalar çok görünmemesinden, şahsımı o ihtiyaca bir çare zannediyorlar. Halbuki ben de çoktan beri buna taaccüb ve hayretle bakıyordum. Ve hiçbir cihetle lâyıf olmadığım halde, dehşetli kusurlarımla beraber ve bu teveccüh-ü ammenin hikmetini şimdi bildim. Hikmeti de şudur:

Risale-i Nur'un hakikati ve şakirdlerinin şahs-ı manevîsi, bu zaman ve zeminde o şiddetli ihtiyacın yüzünü kendine çevirmiş. Benim şahsımı, hizmet itibarıyla binden bir hissesi ancak bulunduğu halde, o harika hakikatin ve o hâlis muhlis şahsiyetin bir mümessili zannedip, o teveccühü gösteriyorlar. Gerçi bu teveccüh hem bana zarar, hem ağır geliyor. Hem de hakkım olmadığı halde hakikat-i Nuriyenin ve şahsiyet-i maneviyesinin hesabına sükût edip o manevî zararlara razı oluyorum. Hatta İmam-ı Ali Radıyallahü Anh ve Gavs-ı A'zam (ks) gibi bazı evliyanın ilham-ı İlâhî ile bu zamanımızda Kur'ân-ı Hakîm'in mu'cize-i maneviyesinin bir âyinesi olan Risale-i Nur'un hakikatine ve hâlis talebelerinin şahs-ı manevîsine işaret-i gaybiye ile haber verdikleri içinde benim ehemmiyetsiz şahsımı o hakikate hizmetim cihetiyle nazara almışlar. Ben hata etmişim ki, onların şahsıma

ait bir parçacık iltifatlarını, bazı yerde tevil edip Risale-i Nur'a çevirmemişim. Bu hatamın sebebi de, zaafiyetim ve yardımcılarımla ürkütecek esbabın çoğaltılmaması ve sözlerime itimadı kazanmak için, zâhiren şahsıma bir kısmını kabul etmiştim.

Size ihtar ediyorum: Fânî ve kabir kapısındaki çürük şahsımı çürütmeye ihtiyaç yok ve bu kadar ehemmiyet vermeye de lüzum yok. Fakat Risale-i Nur ile mübareze edemezsiniz ve etmeyiniz. Onu mağlûp edemezsiniz. Mübarezede millet ve vatana büyük zarar edersiniz. Fakat şakirdlerini dağıtamazsınız. Çünkü hakikat-i Kur'âniyenin muhafazası yolunda kırk elli milyon şehid veren bu vatandaki geçmiş ecdadlarımızın ahfadlarına bu zamanda hakikat-i Kur'âniyenin muhafazası ve âlem-i İslâm'ın nazarında eskisi gibi dindarâne kahramanlıkları terk ettirilmeyecek. Zâhiren çekilseler de, o hâlis şakirdler, ruh u canıyla o hakikate bağlıdırlar ve o hakikatin bir âyinesi olan Risale-i Nur'u terk edip, o terkle vatan ve millet ve asayişe zarar vermeyeceklerdir.

Son sözüüm:

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ⁽⁶⁾

Şualar, s. 426-428

Eski dahiliye vekili, şimdi parti katib-i umumisi Hilmi Bey,

Evvela : Yirmi sene zarfında bir tek istida Dahiliye Vekili iken sana yazdım. Fakat yirmi senelik kaideyi bozmadım, vermedim. İstersen sana okuyacağım. Hem eski dahiliye vekili, hem şimdi katib-i umumi sıfatlarıyla seninle konuşacağım. Yirmi sene hükümetle konuşmayan, tek bir defa yine hükümet hesabına hükümetin büyük bir rüknü ile konuşan adam, on saat kadar söylese azdır. Onun için siz benimle konuşmayı bir iki saat müsaade ediniz.

Saniyen : Şimdi partinin katib-i umumisi itibarıyla size bir hakikati beyan etmeye kendimi mecbur biliyorum. Hakikat de şudur:

Sen, katib-i umumi olduğun Halk Fırkasının millet karşısında gayet ehemmiyetli bir vazifesi var. O da şudur:

Bin seneden beri âlem-i İslamiyeti kahramanlığı ile memnun eden ve vahdet-i İslamiyeyi muhafaza eden ve âlem-i beşeriyeti, küfr-ü mutlakdan ve dalaletten şanlı bir surette kurtulmasına büyük bir vesile olan Türk milleti ve Türkleşmiş olanların din kardeşleri!

Eğer şimdi, eski zaman gibi kahramancasına Kur'ân a ve hakaik-i imana sahip çıkmazsanız ve sizler gibi ehl-i hamiyet eskide yanlış bir surette ve din zararına medeniyetin propagandası yerinde doğrudan doğruya hakaik-i Kur'âniye ve imaniyeyi tervice çalışmazsanız, size katiyen haber veriyorum ve kat i hüccetlerle ispat ederim ki, âlem-i İslâmın muhabbet ve uhuvveti

6. Ey peygamber, eğer insanlar senden yüz çevirirse, sen de ki: "Allah bana yeter. Ondan başka ibadete lâıyk hiçbir ilâh yoktur. Ben ona tevekkül ettim. Yüce arşın Rabbi de Odur." (Tevbe Suresi: 129.)

yerine, dehşetli bir nefret; ve kahraman kardeşi ve kumandanı olan Türk milletine bir adavet; ve şimdi alem-i İslamı mahva çalışan küfr-ü mutlak altındaki anarşiliğe mağlup olup, alem-i İslamın kalesi ve şanlı ordusu olan bu Türk milletinin parça parça olmasına ve şark-ı şimaliden çıkan dehşetli ejderhanın istila etmesine sebebiyet verecek.

Evet, hariçte iki dehşetli cereyana karşı bu kahraman millet, Kur'ân kuvvetiyle dayanabilir. Yoksa, küfr-ü mutlakı, istibdad-ı mutlakı, sefahet-i mutlakı ve ehl-i namusun servetini serserilere ibaha etmesini alet ederek dehşetli bir kuvvetle gelen bir cereyanı durduracak, ancak İslamiyet hakikatiyle mezcolmuş, ittihad etmiş ve bütün mazideki şerefini İslamiyette bulmuş, bu millet dayanabilir. Bu milletin hamiyetperverleri ve milliyetperverleri, herşeyden evvel bu mümteziç, müttehid milliyetin can damarı hükmünde olan hakaik-ı Kur'âniyeyi terbiye-i medeniye yerine esas tutmak ve düstur-u hareket yapmakla o cereyanı durdurur inşaallah.

İkinci cereyan: Alem-i İslamdaki müstemlekatlarını kendilerine ısındırmak ve tam bağlamak için bu vatandaki kuvvetli merkeziet-i İslamiyeyi dinsizlikle itham etmekle bozmak ve alem-i İslamın irtibatını manen kesmek ve uhuvvetlerini bu millete adavete çevirmek gibi bir planla şimdiye kadar bir derece muvaffak da olmuş.

Eğer bu cereyanın aklı başında olsa, bu dehşetli planı değiştirip, hariçteki alem-i İslamı okşadığı gibi, bu merkezdeki İslamiyet dinini okşasa, hem o da çok istifade eder, hem azim fütuhatını bir derece muhafaza eder, hem bu vatan ve millet dehşetli beladan kurtulur.

Eğer şimdi siz katib-i umumi olduğunuz hamiyetperver, milliyetperver adamlar, şimdiye kadar cereyan eden ve medeniyet hesabına mukaddesatı çiğneyen usulleri muhafazaya çalışıp, üç dört şahsın inkılap namında yaptıkları icraatı esas tutarak mevcut haseneleri ve inkılap iyiliklerini onlara verip ve mevcut dehşetli kusurları millete verilse, o vakit üç dört adamın seyyiesi üç dört milyon seyyie olup bu kahraman ve dindar milleti ve İslam ordusu olan Türk milletinin geçmiş asırlardaki milyarlar şerefli merhum ordularına ve milyonlarla şehidlerine ve milletine büyük bir muhalefet ve ervahına bir manevi azap ve şerefsizlik olmakla beraber; o üç dört inkılapçı adamın pek az hisseleri bulunan ve millet ve ordunun kuvvet ve himmetiyle vücut bulan haseneleri o üç dört adama verilse, o üç dört milyon iyilikler, üç dört haseneye inhisar edip küçülür, hiçe iner; daha dehşetli kusurlara kefarete olamaz.

Salisen: Size karşı elbette çok cihetlerde dahili ve harici muarızlar var. Ben dünya ve siyasetin haline bakmadığım için bilemiyorum. Fakat beni bu senede çok sıkıştırdıkları için mecburiyetle sebebine baktım ki, size karşı bir muarız çıkmış. Eğer o muarız mükemmel bir reis bulup hakaik-i imaniye namına çıksaydı, birden sizi mağlup ederdi. Çünkü bu milletin yüzde doksanı, bin seneden beri ane-i İslamiye ile, ruh ve kalble bağlanmış. Zahiren muhalif, fitratındaki emre itaat cihetiyle serfuru etse de, kalben bağlanmaz.

Hem, bir Müslüman, başka milletler gibi değil. Eğer dinini bıraksa anarşist olur, hiçbir kayıt altında kalmaz; istibdad-ı mutlaktan, rüşvet-i mutlakadan başka hiçbir terbiye ve tedbirle idare edilmez. Bu hakikatin çok hüccetleri, çok misalleri var. Kısa kesip sizin zekavetinize havale ediyorum.

Bu asrın Kur'ân a şiddet-i ihtiyacını hissetmekte İsveç, Norveç, Finlandiya dan geri kalmamak size elzemdir. Belki onlara ve onlar gibilere rehber olmak vazifenizdir. Siz, şimdiye kadar gelen inkılap kusurlarını üç dört adamlara verip şimdiye kadar umumi harp ve sair inkılapların icbarıyla yapılan tahribatları-hususan an ane-i diniye hakkında-tamire çalışsanız, hem size istikbalde çok büyük bir şeref ve ahirette büyük kusuratlarınıza kefarete olup, hem vatan ve millet hakkında menfaatli hizmet ederek milliyetperver, hamiyetperver namına müstehak olursunuz.

Rabian: Madem ölüm öldürülüyor ve kabir kapısı kapanmıyor. Ve madem siz de herkes gibi kabre koşuyorsunuz. Ve madem o kat i ölüm ehl-i dalalet için idam-ı ebedidir, yüz bin hamiyetçilik ve dünyaperestlik ve siyasetçilik onu tebdil edemez. Ve madem Kur'ân, o idam-ı ebediyi, ehl-i iman için terhis tezkeresine çevirdiğini güneş gibi ispat eden Risale-i Nur elinize geçmiş ve yirmi seneden beri hiçbir filozof, hiçbir dinsiz ona karşı çıkmıyor, bilakis dikkat eden filozofları imana getiriyor ve bu on iki sene zarfında dört büyük mahkemeniz ve filozof ve ulemadan mürekkep ehl-i vukufunuz Risale-i Nur u tahsin ve tasdik ve takdir edip, iman hakkındaki hüccetlerine itiraz edememişler. Ve bu millet ve vatana hiçbir zararı olmamakla beraber, hücum eden dehşetli cereyanlara karşı sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'âni olduğuna Türk milletinden, hususan mektep görmüş gençlerden yüz bin şahit gösterebilirim. Elbette benim size karşı bu fikrimi tam nazara almak, ehemmiyetli bir vazifenizdir. Siz dünyevi çok diplomatları her zaman dinliyorsunuz; bir parça da ahiret hesabına konuşan, benim gibi kabir kapısında, vatandaşların haline ağlayan bir biçareyi dinlemek lazımdır.

Küçük Bir Haşiyeye

Hilmi Bey! Talihin var. Ben hapiste ve burada iken hakkımda seni merhametsiz gördüm. Ne vakit hiddet ettim, bedduayı niyet ettim; Hilmi Bey namında benim bir kardeşim ve Nurun has bir şakirdini her vakit hayırlı duamda ismiyle zikrettiğimden, sana beddua niyet ederken, bu hayırlı duaya mazhar Hilmi Bey ismi adeta şefaathçi oldu, beni men etti. Ben de o niyetten vazgeçtim, senin beni tazip eden memurlarından gelen eziyete tahammül edip o bedduadan vazgeçtim. Çok defa hayret ediyordum. Bana bu kadar sebepsiz azap vermekle beraber sana hiddet etmiyordum. Demek en sonunda seninle dost olacağız diye o hiss-i kablelvuku ile kalbe gelmiş.

Bu istida, yirmi seneden beri hiç müracaat etmediğim halde, bir hiddet zamanında bir defa olarak beni tazip eden Dahiliye Vekili Hilmi ye hitaben yazılmış, bera-yı malumat Afyon Emniyet Müdürlüğüne gönderilmiş. Manasız, lüzumsuz dört beş defa bana sıkıntı verdiler. "Senin yazın böyle değil; kim sana böyle yazmış?" diye resmen beni karakola çağırıldılar. Ben de dedim: Böylelere müracaat edilmez; yirmi sene sükutum haklı imiş!

Ey Emirdağı hükümeti ve zabıtası! Bu hasbihali bir sene evvel yazmış-
tım. Fakat vemedim, sakladım. Şimdi, beş cihetle kanunsuz beni hususi
ikametgahımda bir hizmetçiden men ve müdahale etmeleri gibi dünyada
emsalsiz bir tarzda beni istibdad-ı mutlak altına alıyorlar. Kanun namına
kanunsuzluk edenleri, insafa gelmek fikriyle izhar ediyorum.

Emirdağ Lahikası. S. 253-257

* * *

Hata-Savab Cetveli

Yirmi sahifeden ziyade arkadaşlara ait olduğundan, yanlışlarını beyan
etmedim. Bu yanlışların hepsi yüzden geçer. Mahkemede kırk sahife iddia-
name iki saate yakın dinlettirildi. Hem hukukumuzda, hem hayat-ı şahsiye-
mize, hem hayat-ı içtimaiyemize ve şerefimize ve Risale-i Nur'un kıyme-
tine çok dokunduğu halde gücenmediğimize mukabil, iddianameyi yazan
zatin meselemizdeki sathîliğine ve dikkatsizliğine ve cerbezeliğine dokuna-
cak bir cihet varsa, onun da gücenmemesini ve mahkemenin de tamamen
itiraznamemi okumaklığıma müsaadesini talep ederiz.

Mahkemede aleyhimizdeki iddianamede, “Yüz yanlışını ispat etmez-
sem, yüz sene cezaya razıyım” diye iddia ettiğime bir hüccet olarak, iddia-
namenin kırk sahifesinde, şahsıma ait on beş sahifede seksen bir yanlışını
gösteren bu cetveli takdim ediyorum.

Said Nursî

* * *

Hata 1: Dini alet ederek...

Cevap: Reddedilmemiş müdafaatımdaki hüccetler bu yanlış her kесе
gösterir.

Hata 2: Emniyeti bozabilecek...

Cevap: Yirmi senede bir vukuatı altı mahkeme göstermemesiyle bu
yanlışını ispat eder.

Hata 3: Gizli bir cemiyet kurmak.

Cevap: Üç mahkemenin bu noktada beraet vermesi bu yanlışını ispat
eder.

Hata 4: Gizli cemiyete girmek.

Cevap: Bu defa yirmi üç adamı makam-ı iddia tahliyesiyle kendi yanlışını
kendisi gösteriyor.

Hata 5: Hiçbir iş ile meşgul olmayan...

Cevap: Risale-i Nur'un telifi ve tashihi ile olan büyük meşgaleyi görme-
mesi, bu yanlışını herkese gösteriyor.

Hata 6, 7: Devletin emniyetini ihlâl teşvik edecek hareketlerde bulun-
duğundan ve gizli cemiyet kurduğundan...

Cevap: Eskişehir Mahkemesinin yalnız tesettür ve şapka meselesini esas
tutması ve cemiyet ve emniyeti ihlâl ehemmiyet vermemesi bu yanlışını
gösteriyor.

Hata 8: Kanununun 163. maddesi...

Cevap: Zâhiren o madde-i kanunî ile, fakat hakikaten Eskişehir Mah-
kemesi kanaat-i vicdaniye ile hüküm vermesi, Tesettür Risalesi'nin eskiden

yazıldığını anlamasıyla, mecburiyetle kanaat-i vicdaniyeye müracaat etmesi, bu yanlışını gösteriyor.

Hata 9: Dinen mukaddes tanınan şeyleri alet etmesi...

Cevap: Bu otuz seneki hayatım ve bütün benimle görüşenler ve mahiyetimi bilenler, bu hükmü tekzip ediyorlar.

Hata 10: Devletin emniyetini bozacak hareketlere halkı teşvik ve tergiht ederek...

Cevap: Yirmi senede hiçbir Nur Şakirdi böyle bir vukuata sebep olmadığı ve on vilâyetin zabıtaları kaydetmemeleri, bunun hata olduğunu gösteriyor.

Hata 11: Gizli cemiyet kurmak.

Cevap: Üç mahkemenin o noktada beraet vermesi ve yirmi senedir siyaseti terk etmeğim, bu hatanın ne kadar açık bir iftira olduğunu gösteriyor.

Hata 12: Gizli neşriyatta bulunmak.

Cevap: Âlem-i İslâm'ın mühim merkezlerinde ve burada merkez-i hükûmette ve dârülfünunda yazdıkları Nur mecmuaları ellerde gezmesiyle bu yanlışını gösteriyor.

Hata 13: Gençlik Rehberi, Nurcular cemiyeti arasında gizli satılmasına...

Cevap: Cerh edilmeyen müdafaatta, yedi makamata gönderilen itiraz-namede kat'î hüccetlerle ki, Nur Talebeleri hiçbir vecihle siyasi cemiyet olmazlar. Hem Eskişehir Emniyet Müdürlüğü müsaadesiyle resmen tab edilen Gençlik Rehberi, değil yalnız Nurcular arasında, herkese alenen satıldığı bu hatasını ispat eder.

Hata 14: Zülfikar ve Asâ-yı Mûsa'nın gizli satılmasına...

Cevap: Doğrudan doğruya Diyanet Riyasetine berâ-yı malûmat bu mecmuaların gönderilmesi, hem alenen İstanbul'da ciltlenmesi ve İstanbul'daki mühim zatlara, hatta bazı kitapçılara –ki, Hindistan'a kadar gönderilmek için– gönderilmesi, gizli satılmadığını, belki ilânatla, teşhir edilmekle satıldığı bu hatasını gösteriyor.

Hata 15: “Yüz kırk sure Kur'an” demesine...

Cevap: Kur'an yüz on dört sure olduğunu Kur'an'ı okuyan herkes bildiği halde, sathîliği ve aceleliği bu acib yanlışta sevk etmiş.

Hata 16: Kur'an-ı Kerim'e âdeti bir nazîre...

Cevap: Bin defa hâşâ! Risale-i Nur Kur'an'ın bu asırda bir mu'cize-i maneviyesinin bir âyinesi ve ondan tereşşuh etmiş bir tefsiri olduğuna bütün Nurcuların ve Risale-i Nur'daki yazıları görenlerin kanaatleri, bu yanlış tekzip ediyor.

Hata 17: Risale-i Nur yüz kırk parçadan ibaret olan...

Cevap: Müdafaatımda belki pek çok defalar lüzumu için “yüz otuz parça” diye tekrarımız, bu yanlışını gösteriyor.

Hata 18: Risale-i Nur'un telifi yirmi üç senede tamamlandığı bildirilen...

Cevap: İmam-ı Ali'nin (ra) ve Gavs-ı A'zam'ın (ks) işaret-ı gaybiyeleleriyle ve mana-yı işaretisiyle, bir vakit “Yirmi dört senede Risale-i Nur tamam olacak” denilmesi, o yanlış tashih eder.

Hata 19: Üç kitapta toplanan Nur Risalelerinin...

Cevap: Belki, yalnız Yirmi Yedinci Mektub, lâhikasıyla beraber o üç mecmua kadar büyük olduğu gibi, onlardaki Nurun risaleleri o üç mecmua da ancak beşten birisi olması, dikkatsizlikten gelen bu yanlışı gösteriyor.

Hata 20: Perakende halinde bulunan Nur Risaleleri...

Cevap: Şimdi, Nurları yazan kalemlerin yüz binler ve güzel, itina ile, tevafukla yazan yüzler kâtibin aşk-ı imânî ve ilmî ile yazdıkları Nur Risalelerine perakende, ehemmiyetsiz parçalar namı verilmesi zâhir bir yanlıştır.

Hata 21: Bazı kısmında, mevzu ve gaye ile hiç ilgisi olmadığı...

Cevap: Eski zamanda, mantıkta en derin âlimleri ilzam eden ve şimdiye kadar müdakkik âlimlerin Risale-i Nur'u o cihette tenkit edememeleri, bu hatayı söyleyene iade eder.

Hata 22, 23: Risale-i Nur'un bir kısmında, okuyanlara bir şey öğretme bakımından, ilmî mahiyet taşımadığı..

Cevap: Yirmi seneden beri hükûmetin iğfal olunmuş bazı rükünleri ve aldanmış bazı mutaassıp hocalar, Risale-i Nur'un aleyhinde hücum ettikleri ve herkesi ürküttükleri halde, hiçbir esere müyesser olmayan yüz binler her sınıftan muhtac-ı ilm-i hakikat ona talip olup istifadeleri, bu iftirayı pek çirkin gösteriyor.

Hata 24: Şimalden gelecek büyük kızıl tehlikeye karşı bir set olduğunu iddia ve zannetmektedir.

Cevap: Nurları okuyan bütün zatlar, değil zan ve tahmin, belki kat'î ve yakîni bir surette, Risale-i Nur'un şimalden gelen tehlikeye bir set olduğunu söylemeleri bu hatayı gösteriyor.

Hata 25: Devletin emniyetini ihlâl etmiş...

Cevap: Üç mahkemede üç müdafaatımda bu iftiranın asılsız olduğunu ispat ettiğim gibi, yirmi senede, bulunduğum beş-altı vilâyet zabıtalaları, emniyeti ihlâlê dair hiçbir emareyi ne Said'in ve ne de arkadaşlarının hakkında kaydetmemesi bu iftirayı tamamıyla reddeder.

Hata 26: Nurcuların zanları hilâfına olarak, Nur Risaleleri yegâne okunacak tefsir değildir.

Cevap: Nur Risalelerinde ve talebelerinin lisanında her vakit söylenen "Bu zamanda en kuvvetli bir tefsir-i Kur'anîdir" cümlesidir. Yoksa hiçbir vakit başka tefsirlere ilişmek hatırlarına gelmediği, bu acib hatanın ne kadar çirkin olduğunu gösterir.

Hata 27: "Nurcular" adı verilen talebelerin de yekdiğerleriyle görüşmeleri gizli olduğu...

Cevap: Isparta vilâyetinde ve bütün köylerinde, zabitanın ve hükûmetin taht-ı nezaretinde aşikâre surette görüşmeleri ve bazı köylerde yüz kalemlerle yazıları neşretmeleri gizlilik isnadını kırıyor.

Hata 28: Teksir makinesiyle çoğaltılması ve alanların bulunduğu yerlere götürülmesi, gizli yapılmaktadır.

Cevap: Bu ifadede bir dirhem doğruluk varsa, üç dirhem yanlış var. Evet, insafsız gizli düşmanlarımız bahane bulmamak için dörtte bir gizli yapılmıştır. Yoksa şimdi buldukları bahane ile bizi daha evvelden adliyeye sürüklemeleri ihtimaline binaen bir parça gizli idi. Yoksa her birisi üç yüz-dört yüz sahifeli mecmualardan bin beş yüze yakın miktarı memleketin her tarafına mümanaatsız gitmesi bu hatayı tam gösterir.

Hata 29: Ve nitekim mektupların, mürsellerin bulunduğu yerden değil, başka yer posthanesinden verilerek gönderilmekte olduğu...

Cevap: Yirmi sekizinci yanlıştta zikri geçtiği gibi, onda biri doğru ise, dokuzu yanlıştır. Mektuplar, pek nadir olarak posthaneye mürsellerin buldukları yerlerden verilmemiştir.

Hata 30: Cemiyet mensubininin Ali Savran tarafından gönderildiği...

Cevap: Makam-ı iddianın o Ali Savran'ı tahliye etmesi ve sonra da bu mahkemede yine tevkif etmeyip memleketine gitmesine izin vermesi, cemiyetçilik olmadığını makam-ı iddia kendi kalemiyle ispat etmiştir.

Hata 31: Yine gizlice bazı vatandaşların mensup oldukları gizli cemiyete...

Cevap: Böyle asılsız bir hatayı tekrar etmek de büyük bir hata olduğu malûmdur.

Hata 32: Herkese okunmasının dahi sevap olduğunu söyleyerek iğfale çalıştıkları...

Cevap: Otuz üç âyât-ı Kur'âniyenin işaretine mazhar ve şimdye kadar yüz binler adama iman cihetinde tesirli hizmet eden ve pek çok gençleri ıslah eden Risale-i Nur'la iğfal edilmiş diyen, elbette nefsi emmarenin iğfaline kapılmış ki, böyle hata ediyor.

Hata 33: Bundan, başka gizli maksat görünmüyorsa, bu gizliliğe mahal görünmezdi.

Cevap: Kırk seneden beri bana suikasda çalışan gizli düşmanlarımın desiseleriyle şahsıma karşı eşedd-i zulmü yapanlardan çekinmek için gizlenmiştir.

Hata 34, 35: Dinî hissiyatı alet ederek, devletin emniyetini bozmaya halkı teşvik eden hareketlerinin.

Cevap: Hiç aslı olmayan uzak bir imkânı vukuat yerinde sarf ederek bu kadar tekrar etmek, yalnız garazkârâne bir iftiradır.

Hata 36: Kanunî ve zarurî olarak takip edilmesini münafıklık, zındıklık, dinsizlik ve zulüm olarak tavsif eden...

Cevap: Bizi kanunsuz hapslere sokmak ve gizli düşmanlarımızın desiseleriyle bizi perişan etmek sırasında o gizli düşmanlarımıza münafıklık, zındıklık, dinsizlik söylediğimizi, iğfallerine kapılmış memurlara atfetmesi hatadır.

Hata 37, 38: Kimseyle görüşmediğini ileri sürdüğü halde, gizli olarak vilâyet ve kaza ve köylerden gelenleri kabul edip görüşmüş.

Cevap: Bu yazıda bir doğru varsa, yirmisi yanlış. Çünkü yirmi ve otuz ziyaretçiden ancak bir tanesini kabul ettiğimi mahallî zabıtası ve ahali bildiği halde, böyle küllî ve daimî bir surette isnad etmek iftiradır.

Hata 39: Sureten bu inziva hali, yakınları olan talebeleri tarafından birçok kerametlerin mevcudiyetinin kabulüne ve bütün Nurculara inandırılmasına yol açmış.

Cevap: Bu inziva böyle kanunsuz belâlara düşmemek ve tasannu ve hodfüruşluktan kurtulmak için olduğu ve Nur Şakirdlerinin bu inzivayı beğenmedikleri halde, bundan kendimi keramet sahibi göstermek ve dostları da onunla onu kerametli bilme manasız bir iftiradır.

Hata 40: Kerametleri ve veliliği hakkındaki söylenenleri ve yazıları red ve cerh etmiyor.

Cevap: Bu pek zâhir bir hatadır. Yüz yerde kardeşlerime yazmışım ki, “Şahsımda hiçbir ehemmiyet yok. Bana karşı hüsn-ü zannınız yanlıştır. Sizin ihlâsınız var. Ben belki ihlâsa muvaffak olamıyorum. Hizmette de size yetişemiyorum” dediğim ve hiçbir defa nefsimi medhetmediğim halde bu isnad büyük bir iftiradır.

Hata 41: Ve bu yolda öğünmesine bir sebep olmuştur.

Cevap: İddianameyi yazan, sathilik ve garazla baktığı için, Risale-i Nur’un senasını benim şahsımın senası zannetmiş, bu hataya düşmüş. Ve çok yerlerde böyle hataya düşüyor.

Hata 42: Said tefahura düşkündür.

Cevap: Bu otuz senelik yeni hayatım ve bütün beni tanıyanlar, onun bu iftirasını tekzip eder.

Hata 43: Bunu eserlerinin muhtelif yerlerinde görmek mümkündür.

Cevap: İddiacının bu dediği tefahur, benim şahsıma değil, bütün o tefahuru hatırına getiren senalar, Risale-i Nur’a aittir. Risale-i Nur da Kur’ân’ın tefsiridir.

Hata 44: Siracü’n-Nur kitabında, eserin dört buçuk saat zarfında yazıldığı kaydedilmiştir.

Cevap: Bu yazısında iki hatası var. Birisi, Siracü’n-Nur dört buçuk saatte telif edilmiş değil, onun içinde on beş-yirmi sahifeden ibaret Hastalık Risalesine aittir. Orada imzaları bulunan iki kâtibin arzularıyla bir tahdis-i nimet olarak yazılmıştır. Bunda hiçbir kimsenin hatırına tefahur gelmez, ancak bir şükürdür.

Hata 45: İlminin vüs’atini ve karihasının genişliğini ve zekâsının feyzini ve yüksekliğini anlatmak istemiştir.

Cevap: Elli-altmış senelik hayat-ı ilmiyesi böyle temeddühlere ihtiyaç bırakmadığı gibi, âhir ömründe şahsını temeddühten bütün bütün çekindiği, yalnız hakaik-ı imaniyenin beyanında yanlıştı etmediği ve sırf Kur’ân’ın feyzinden iktibas ettiğine dair beyanatı böyle hodfuruşâne bir surete çevirmek, büyük bir iftiradır. Hatta o yanlıştı, doğru da olsa, meşhur Abdülvehhab-ı Şâranî ve Muhyiddin-i Arabî gibi pek çok ehl-i hakikat ulema, tahdis-i nimet nev’inde bu tarz-ı ihsanat-ı İlâhiyeyi çok defa kitaplarında zikretmişler.

Şualar, s. 434-441
